

Giới thiệu Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!

Thể loại: truyện teen, thanh xuân vườn trường, thần tượng...

Trong số chúng ta thì liệu có một ai đã từng đau lòng khi yêu đơn phương mặc dầu biết trước là sẽ không có kết quả hay chưa?

Mặc dù biết trước đó là cuộc tình vô vọng không có kết quả nhưng ta vẫn như con thiêu thân cố chấp mà lao vào. Cố hi vọng, đôi khi, đôi khi thôi nhé, sự cố chấp ấy sẽ chỉ làm một người, chỉ duy nhất một người là chính bản thân ta đau khổ mà thôi.

Biết là đau khổ thì sao vẫn cứ cắm đầu vào cái thế giới ấy? Tất cả chỉ vì một chữ thôi, đó là yêu.

Yêu đôi khi làm người ta đau khổ nhưng ko có yêu cuộc sống sẽ thật chán ngắt và buồn tẻ, vậy nên cứ yêu đi nhé, yêu hết mình, yêu bằng cả con tim, khi yêu thì đừng có yêu bằng lý trí, để rồi sau này, ta sẽ ko cảm thấy hối tiếc về một thanh xuân, về một tình yêu

Tình yêu giống như cái bánh chocolate, có đắng thì phải có ngọt

Đôi khi, cả thế giới chỉ thu nhỏ lại bằng có một người

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tôi tên Khánh An, một cái tên nghe rất dễ thương phải ko. Tôi năm nay tuổi 17, cái tuổi ko tròn cũng ko méo, và tất nhiên ở cái tuổi này 2 chữ rung động xảy ra là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa. Tôi có thích một người, vâng đó là một cậu bạn cùng tuổi cùng khối, nhan sắc của tôi cũng chỉ rơi vào cái kiểu dễ nhìn dễ ưa ko đáng nói, chỉ có chiều cao và cái body chuẩn có thể khiến tôi tự hào. Trong khi đó, cậu ấy chính là bạch mã hoàng tử của nữ sinh trong trường, mặt thì đẹp thôi rồi, gia đình thuộc dòng dõi quyền quý. Ko chỉ thế, học lực của cậu ấy cũng thuộc loại xuất sắc, bao giờ cũng đứng đầu khối, trong khi tôi phải học bực mật mới leo lên đc top 10. Cậu ấy hoàn mỹ như thế, tôi lấy tư cách j để mà tỏ tình vs người ta chứ, rốt cuộc, tôi cũng chỉ là một con cóc ghè đơn phương ngắm nhìn hoàng tử từ xa mà ko dám đến gần thôi.

Tôi thích cậu lắm đấy, chắc cậu ko bao giờ hiểu đc điều đó nhì,... Trần Nhật Dương. ...

Thực ra tôi biết cậu ấy từ khi còn bé tí, chúng tôi là hàng xóm của nhau. Nhưng lúc đó tôi cũng chỉ thấy cậu ấy đẹp trai thôi chứ cũng ko có cảm xúc j đặc biệt cả. Cho đến một ngày, cái ngày định mệnh 2 năm về trước...

Tôi đang trên đường đi học về nhà, muốn vào nhà tôi phải đi qua một con đường lúc nào cũng đông nghịt người, nhưng nếu muốn đi nhanh hơn, còn có thể đi qua một con hẻm vắng bóng người. vì cái bản tính lười bẩm sinh, tôi + cái bụng đang réo ầm ĩ, tôi đánh liều đi con đường đó. Nào ngờ đi đến cái đoạn vắng người nhất tôi lại đụng phải một đám đầu con trâu mặt con ngựa, lại thuộc thành phần bất hảo của xã hội.

Nếu như lúc đó ko có cậu ấy chạy đến cứu, có lẽ bây giờ tôi đã ko còn cơ hội mà ngồi đây gõ máy tính viết truyện ngôn tình rồi. Để cứu tôi ra khỏi con hẻm ấy, một mình Dương đã phải đánh nhau tới rách cả áo, ko chỉ thế, lúc về nhà, cậu ấy còn phải nói dối bố mẹ là ngã sước áo nên tôi mới ko bị ăn tẩn, lúc đó tôi thấy mình có lỗi ghê gớm nhưng đứng trước mặt cậu ấy áp ứng mãi mới nói đc lời xin lỗi.

Từ đó, chẳng biết từ khi nào, tôi lại đâm ra thích Dương, có lẽ tình cảm ấy chỉ xuất phát từ phía tôi mà thôi, nhưng, biết làm sao đc, bởi vì tôi thích cậu ấy mất rồi

Nếu tôi học 11B thì cậu ấy học ở 11A, nếu tôi làm lớp trưởng thì ít nhất cậu ấy phải làm hội trưởng hội học sinh. Vì cùng là lớp trưởng nên mỗi lần họp đoàn tôi và cậu ấy lúc nào cũng ngồi gần nhau, vì gần lớp mà. Nhưng tôi ngại, tôi thì lấy tư cách j để nói chuyện vs cậu ấy đây, cậu ấy cũng thế, trong khi tôi ngồi ngay bên cạnh thì cậu ấy cũng ko mở đc một lời, cậu ấy có thể vs tới cậu bạn ở cách mấy bàn đê 8 nhưng vs tôi ngồi ngay bên cạnh thì ko có lấy 1 chữ

Cũng phải thôi, tôi là ai mà cậu ấy là ai, làm sao tôi có thể đặt chân vào thế giới hào nhoáng của cậu ấy chứ, có lẽ đến cả sự tồn tại của tôi cậu ấy còn ko biết. Dầu đã biết trước điều này, đã chuẩn bị tinh thần sẵn cho trường hợp này nhưng tôi vẫn cứ đau, ngoài mặt thần nhiên như ko có chuyện j nhưng bên trong là một trái tim đang rỉ máu

Tôi ko biết phải làm sao nữa, tôi rối lăm, tiếp tục như bây h để tiếp tục đau khổ hay từ bỏ để nhẹ nhàng đây... Crush à, cậu là đang nghĩ j, sao cậu lại

biến tôi thành một con ngốc thế, phải tôi là một con ngốc, ngốc vì có tình cảm vs cậu

-----*****-----

Tôi đang ngồi đọc quyển đam mỹ vừa mới tải đc, ước j tôi cũng là một nhân vật hư cấu đc người ta tạo ra, dù có thế nào thì cuối cùng vẫn đc hạnh phúc bên người mình yêu, nhưng đáng tiếc thay, tôi là con người

Bỗng nhiên, có một bàn tay vs những ngón thon dài trắng trẻo gõ lên bàn tôi, tôi ngược đầu lên...

Là cậu ấy, cái người đáng ghét mà tôi ko hiểu sao mình lại crush. Cậu ấy đang ở sát cạnh tôi, đôi mắt màu xám tro xoáy thẳng vào tôi như muốn đọc hết tâm tư suy nghĩ. Mùi bạc hà nam tính phả ra từ người cậu ấy, sộc vào mũi tôi, quyến rũ cực kỳ, làm tôi muốn học máu mũi. Gọi cậu ấy là hồ ly quả ko ngoa chút nào

Mặc dù trái tim đang đập loạn xạ vì đc ở gần cậu ấy nhưng tôi vẫn phải cố giữ lấy khuôn mặt bình tĩnh nhất, tôi sợ cậu ấy phát hiện ra tôi đang crush cậu ấy, sợ cậu ấy biết đc rồi thì sẽ tránh xa tôi, tôi thích cậu ấy nhưng cũng thật sợ cậu ấy. Tuy nhiên, trái ngược vs khuôn mặt tĩnh bơ, 2 tai tôi đỏ ửng lên hi vọng mái tóc của tôi đã che đi đôi tai phẫn chủ ấy, thật mong sao cậu ấy đừng nhìn thấy nó

- Có chuyện j ko?- bằng một giọng điềm tĩnh nhất tôi hỏi cậu ấy

Crush đặt lên bàn tôi một sấp tài liệu dày cộp, đáp lại tôi bằng chất giọng tôi đã nói vs cậu ấy

- Thầy tổng phụ trách bảo đưa cho cậu- xong cậu ấy quay bước bỏ đi, tôi thở phào nhẹ nhõm

Thì ra là danh sách đăng kí tham gia thi học sinh giỏi, làm tôi tưởng có chuyện j. Chuyện vừa nãy đau tim thật, dù sao tôi cũng rất vui vì đc nói chuyện cùng cậu ấy, mặt dù cậu ấy ko nói quá 3 câu

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lớp tôi có một cậu bạn cũng thuộc dạng hotboy, tên là Khôi Nguyên, độ đẹp trai của cậu ta chỉ thua mỗi cậu ấy thôi.

Lớp chúng tôi học có thể đổi chỗ tùy ý, miễn là ko gây ảnh hưởng đến học tập, chẳng hiểu tại sao hôm nay, cậu bạn Khôi Nguyên đó chiếm luôn chỗ của cô bạn ngồi cạnh tôi, dù đuổi gậy lười cậu ta vẫn vững như kiềng 2 chân. Lũ bép xép + mi mắt 4G lớp tôi cứ ồ lên, lại có đứa bóp méo có quan hệ tình cảm, trong khi tôi hết hơi giải thích thì cậu ta thản nhiên nói

- Chúng mày nghĩ sao cũng đc!?

Vì ngại quá mà tôi vác balo lên chuẩn bị ra đi tìm đường cứu nước, tự dưng cậu ta nắm lấy cổ tay tôi, nói lớn:

- Tao cảm mày đi đâu hết, ngồi đây thôi!?

Lũ bạn thần thánh lại ồ lên làm tôi đỏ cả mặt, đúng lúc ấy thì crush tôi đi qua, tôi cuống cuống buông tay cậu bạn Khôi Nguyên ra rồi ngồi xuống, lũ bạn lại đc đã bóp méo thêm

"ê chấp nhận rồi hả mày" " đề nghị chị An "trưởng" cho chúng em biết cảm xúc khi trở thành GF của hót bôì Khôi Nguyên" " An" trưởng " và hotboy Nguyên, đẹp đôi đây" " mở tiệc đề bọn bầy"@#\$%^&*...

Tất nhiên cái mồm của tôi dù có vi diệu đến đâu thì cũng ko thể chọi lại cái bọn này. Còn cái tên Khôi kia nữa, ko biết giải thích là j, lại còn ở đấy cười trừ trông muốn đâm nữa chứ. Tôi quay lại nhìn Dương, cậu ấy đã bỏ đi từ lúc nào. Dẫu biết chuyện này ko liên quan tới cậu ấy nhưng sao tôi lại có cảm giác có mùi giấm chua nhỉ? Chắc là tôi tưởng tượng thôi, đời nào có chuyện đó chứ. Trong giây lát, cảm giác hụt hẫng bao quanh lấy tôi...

Nhưng tại sao tôi vẫn cảm thấy mình như bị bắt gian tại trận nhỉ?..

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trong giờ học, tên kì đà Khôi Nguyên còn làm tôi bẽ mặt ko biết là bao nhiêu lần

*Giờ Tiếng Anh: My class mate is An, her body is very very big big big. I very like her, this is my girlfriend in future@#\$\$%^&...

Sau một hồi sẫm soi tôi từ trên xuống dưới, hắn đã hoàn thành một tác phẩm mà tôi chỉ có thể dùng từ xi nhục để miêu tả. Tất nhiên bài văn đó đã làm tên tuổi tôi đc nâng lên một tầng cao mới

Thật may mắn cho tôi là tên Khôi Nguyên có việc phải về trước chứ hắn mà cứ bám váy tôi như đĩa thì đảm bảo tôi ko còn đường sống dưới đám fan của hắn. Tuy nhiên tôi cũng ko thể ngăn cản việc mấy cái loa phát thanh của lớp phao tin ra ngoài

Tôi khoắc cặp lên chuẩn bị ra về, tự dưng cậu ấy bước ra từ lớp và đi đằng sau tôi. Phải thú thực vs các bạn rằng tim tôi đang đập liên hồi và mặt thì khỏi phải nói đỏ đến cỡ nào. Đây là lần đầu tiên cậu ấy đi đằng sau tôi, mọi khi chỉ có tôi lặng lẽ theo sau cậu ấy, lặng lẽ đơn phương cậu ấy, lần đầu tiên cậu ấy đi sau và biết đằng trước mình là một người. Dù cậu ấy có ko thích tôi thì như thế này còn hơn là ko biết đến sự tồn tại của tôi. Chỉ cần như này thôi đã khiến tôi vui tới mức nào

Trở trêu thay, một cái loa buồn tin ko biết chui ra từ cái lỗ cống nào chạy đến chỗ cậu ấy và bắt đầu thao thao về chuyện của tôi hôm nay" Mày biết ko, crush thằng Khôi Nguyên đấy, hôm nay ở lớp á, chúng nó như thế này này@#\$\$%^&...

Tôi đi đằng trước vờ như k thấy j nhưng lỗ tai cứ dựng đứng cả lên, ôi chỉ cầu mong sao tên khùng kia ko có thêm mắm dặm muối vào, tôi đến chết vs lũ lấm mồm này mất. Tuy nhiên, len lỏi trong tôi là sự tò mò ko biết phản ứng của cậu ấy sẽ ra sao, mặc dù biết trước kết quả sẽ rất đau lòng nhưng tôi vẫn muốn đánh cược một phen

- Liên quan đến tao chắc- cậu ấy hồ hững đáp rồi khoắc cặp lên, đi qua tôi, hành động ấy làm cả thế giới trong tôi sụp đổ

Mặc dù đã quen vs chuyện này nhưng tôi vẫn muốn khóc quá, tuy nhiên, len lỏi trong sâu thẳm suy nghĩ, tôi vẫn thấy có mùi dấm chua

Hừ, làm j có chuyện đó chứ, độ ảo tưởng sức mạnh của tôi ngày càng nặng rồi thì phải...

Rốt cục, chỉ có mình tôi tự vẽ lên câu chuyện của 2 người, chỉ có mình tôi đơn phương cậu ấy, crush à, nói cho tớ biết đi, cậu nghĩ sao về tớ?...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

*--- Số chó là có thật, số chó luôn xuất hiện vào những hoàn cảnh trớ trêu nhất. Nhưng...

Số chó giúp tôi gần gũi crush hơn...

Cứ cho là vậy đi chẳng nữa thì tôi vẫn ko thích số chó...

-----*****-----

Tan học, trời nắng chang chang 36, 37 độ mà tôi phải lê tấm thân tàn cuộc bộ về nhà, chẳng một ai quan tâm, chẳng một ai nói đc chữ cho đi nhờ...

Con chiến mã đang yên vị nghỉ dưỡng ở tiệm sửa...

Cái này người ta gọi là số chó...

Tính tôi có hơi tiểu thư một chút, tôi ko quen chịu nắng. Ba mẹ tôi hôm nay bận việc cả rồi, phải chi lúc này có ai quan tâm mình thì tốt biết bao...

Lớn rồi, chẳng còn là trẻ con nữa, phải tự lập thôi...

-----*****-----

Tôi đang lao đảo bước về nhà, mồ hôi mồ kê nhễ nhại...

Kết ttttttt!!!

Là cậu ấy...

Cậu ấy dừng xe cách tôi có một bước chân, đầu hơi nghiêng về phía tôi, mái tóc rêu xanh bồng bềnh bay trong gió, đôi mắt xám tro nhìn tôi, mông lung, khó đoán như hồ nước mùa thu ko một gợn sóng

Cái khoảnh khắc ấy, cả thế giới trong tôi như dừng lại...

- Xe cậu đâu, sao lại đi bộ dưới nắng thế? - crush tôi ôn nhu hỏi, một vẻ ôn nhu chết người

Mặt tôi đỏ phừng phừng, nóng hơn cả cái nóng mùa hạ, tôi chỉ biết cúi đầu để che đi nó

- Xe tớ đang an dưỡng ở tiệm rồi! - tôi lí nhí nói nhưng vẫn ko dám nhìn cậu ấy

Cậu ấy à lên một tiếng tỏ vẻ đã thông, cậu ấy gãi gãi đầu một cách lười biếng, trông lãng tử và điển trai vô cùng.

Crush à, cậu lại làm tớ phát điên về cậu thêm rồi

Bất chợt, cậu ấy quay xe...

- Cậu lên đi, để tớ lái về, con gái mà đi nắng thì sẽ đen và xấu lắm đó

Crush vỗ vỗ vào yên sau, cười vs tôi, một nụ cười mang phần j đó bá đạo và tinh nghịch nữa, nụ cười có thể đốn ngã trái tim của biết bao cô gái, trong đó có tôi.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại cậu ấy, ngoan ngoãn đến yên xe phía sau rồi trèo lên, đã lâu lắm rồi, từ lúc lên cấp 2, chúng tôi đã ko còn thân thiết như thế này

Lên cấp 2 cậu ấy sôi nổi hơn, chơi thân vs nhiều bạn hơn, tôi cũng vậy, chúng tôi ko còn là những đứa trẻ hồn nhiên như hồi tiểu học nữa

Lúc ấy cứ nghĩ mỗi người một ngã, nhưng...

Cậu ấy lại cứu sống tôi và khiến tôi say nắng cậu ấy vào năm tôi lớp 9...

Lên cấp 3, quan hệ của chúng tôi ngày một nhạt hơn, dù vẫn học cùng trường...

Chỉ khác điều là tôi nhận ra mình đã thích cậu ấy mất rồi

-----*****-----

Mặt tôi đỏ ran, đỏ vì nắng hè hay là đỏ vì cậu ấy đây?

Mùi hương bạc hà nam tính phả ra từ người cậu ấy làm tôi mê man. Đã bao lâu rồi tôi ko đc ngửi mùi hương này nhỉ, thật nhớ quá

Chiếc xe lăn bánh, bon bon trên con đường buổi trưa vắng người qua lại...

Có cảm giác như cả thế giới chỉ có tôi và cậu ấy vậy, thật chỉ muốn thời gian đọng lại mãi mãi...

-----*****-----

Cảm giác đường về nhà hôm nay sao mà nhanh quá, chắc nhanh vì có cậu.

Trên đường về, chúng tôi ko nói đc j nhiều, chỉ là tán gẫu vs nhau vài câu.

Nhưng cậu đâu có biết rằng chỉ thế thôi cũng đủ làm tôi sướng phát điên.

Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, là lần đầu tiên sau khi tôi crush cậu, cậu nói chuyện tử tế vs tôi, đưa tôi về nhà...

Số chó cũng đâu đến nỗi nào...

-----*****-----

Crush dừng xe trước cổng nhà tôi..

- Tớ về nhé, cậu vào đi!

OMG! Cậu ấy lại cười vs tôi nữa rồi, ko chỉ thế, lần này...lần này cậu ấy còn xoa đầu tôi nữa...

-Tớ về nhé!

Crush tôi giờ một tay lên chào một cái rồi đạp xe đi thẳng...

Bóng lưng cậu ấy cứ khuất dần, khuất dần...

Mặt tôi vẫn chưa khỏi đỏ, tôi vẫn ngây người về hành động ấy,

Rất cục, mọi chuyện là sao?

Crush ak, xin cậu đừng như vậy nữa, hại não tớ lắm

Nếu như cậu muốn hack não tớ thì cậu đã thành công rồi đấy

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Học hành thành tài đã là một cái khó nhưng chen đc chân vào canteen cũng là cả một quá trình dài khổ luyện cực nhọc.

Đầu tiên phải dùng kĩ thuật lườn lách của rắn để kiểm cho mình một vị trí ổn định, chưa dừng lại ở đó, sau khi đã có chỗ chen chân, phải dùng thể đứng cột, hai chân dang bằng vai, 2 tay khoanh vào nhau sao cho thật chắc chắn, nếu như nhận thấy có dấu hiệu bon chen, hãy nói vs kẻ thù: lão tử đã an tọa. đối phương sẽ biết điều mà lui về phía sau=> chỗ đứng an toàn. Ngoài ra cũng có thể sử dụng những thủ đoạn ko mấy trượng nghĩa cho lắm để bon chen, chúng ta ko thể lên án hành động này đc khi đây là hành động bảo vệ lợi ích của bản thân

Kẻ bị đẩy ra ngoài chính là kẻ bại trận nhưng cũng đừng lo lắng về điều đó, ta vẫn có thể bon chen một cách tinh hoa hơn

Bon chen vào đc canteen chính là sự thăng hoa của sự tinh tế, khổ cực và khéo léo

Canteen chính là nơi những đứa có tài bon chen lên ngôi và đào tạo cho các thánh hiền lành nghiêm túc bon chen một cách chuyên nghiệp

-----*****-----

Lấy com xong, hãy nhanh chóng bỏ xa khỏi cái nơi mà có trào lưu bon chen ko bao giờ hết hot đấy, nếu ko bạn sẽ bị hất văng ra và mời bạn kẻ tiếp. Thánh nào xui xẻo làm rớt luôn cả khay com, cái này cũng ko thể trách số trời, chỉ trách số em đen mà thôi

-----*****-----

Lấy đc một suất com ở canteen, tôi bước ra vs một khuôn mặt vô cùng thành tựu, ai ngờ số chó thể nào lại bị 1 thằng ngang chân, tôi loay hoay tìm cách đứng thẳng, lại tìm cách giữ vững khay com, but thất bại, tôi nhắm mắt đón chờ cái kết

Bộp!

Omg!

Tôi ko hạ cách trên nền đất mà lại hạ cánh vào lòng một người, cái mũi đập vào lồng ngực săn chắc một cách đau đớn, mũi bạc hà nam tính quen thuộc phả ra, làm tôi mê mẩn, tay tôi vòng qua eo người đó, cố giữ vững khay com

Là cậu ấy...

Mặt tôi trong phút chốc nóng phừng phừng...

Và tôi biết cái nóng này suất phát từ đâu...

Trái tim tôi đập loạn xạ...

Sự suất hiện của cậu ấy luôn bất ngờ...

Nó làm tôi đau tim muốn chết...

Có lẽ tôi phải đi khám bệnh...

Để xem có mắc bệnh tim hay ko...

Nếu như có...

Thì tôi sẽ bắt đền cậu ấy...

Cái người mà tôi đang crush...

Cái người khiến tim tôi bị bệnh...

Crush đỡ tôi dậy, ôn nhu chết ruồi:

- Cậu ko làm sao chứ?

Crush à, cậu ko biết rằng câu nói bình thường này của cậu đã làm tớ lên tiên...

Đôi khi, chỉ một câu nói quan tâm của người đó cũng làm ta phát điên cả ngày...

Thích là vậy đó, thật là kỳ cục...

Crush à, cậu có biết cảm giác ấy nó như thế nào ko?

Tôi đỏ mặt, cúi đầu lí nhí cảm ơn

- tớ ko sao đâu, cảm ơn đã đỡ tớ dậy...

Nói xong ôm khay cơm chạy biến...

Tôi chạy đến vườn trường, chỗ này rất tuyệt. Nhưng chả hiểu sao học sinh trường chả bao giờ lui tới đây, đúng là chẳng biết thưởng thức. Vậy nên chỗ này như thế giới riêng của tôi trong trường vậy...

Tôi ngồi xuống một góc cây cổ thụ. Nghĩ về hành động ban nãy, mặt tôi lại đỏ phừng phừng, tim chưa khỏi loạn xạ...

Thích cậu chính là điều khó khăn nhất mà tôi từng làm...

Tôi nghe thấy tiếng bước chân, càng gần, càng gần...

Quái lạ, hs trường này có bao giờ lui tới chỗ này đâu...

Tiếng bước chân ấy thu hút sự chú ý của tôi...

Lại là cậu ấy...

Crush có vẻ bất ngờ trước sự hiện diện của tôi

- Khánh An, cậu cũng ở đây ăn chưa à?

Thật vui quá, cậu ấy còn nhớ tên tôi...

Hóa ra crush tìm thấy chỗ này từ một tuần trước nhưng hôm nay mới đến đc. Kể ra thì chúng tôi cũng có duyên phết nhỉ. Nhưng...

Tôi chỉ sợ rằng có duyên mà ko có phận...

Nếu như vậy thì tôi sẽ đau lòng lắm...

Chúng tôi ko nói vs nhau đc j nhiều, mỗi người đều chìm vào thế giới suy tư riêng...

Mặc dù là vậy, tim tôi vẫn đập loạn xạ, mặt thì đỏ như quả cà chua...

Cứ như gần ngay trước mắt mà xa cách trên trời...

Thích cậu thực sự rất mệt mỏi...

-----*****-----

- Chúng ta...vẫn còn là bạn chứ?

Crush tôi bằng quơ hỏi, cậu ko biết rằng câu nói đó đã làm tôi đau lòng tới mức nào...

Bạn chứ ko phải là cái khác sao?

Cũng phải thôi, làm sao tôi đặt chân đc vào thế giới của cậu ấy chứ?

Làm bạn cũng đc, miễn là tôi đc ở gần cậu...

- Tất nhiên rồi- tôi đáp lại bằng 1 nụ cười buồn, có lẽ cậu ấy sẽ chẳng bao giờ nhận ra nó

- Đạo gần đây tớ vs cậu ko nói chuyện vs nhau nữa, tớ tưởng cậu ko coi tớ là bạn nữa- crush ôn nhu cười đáp lại

Xin cậu đừng cười kiểu đó vs tớ nữa, tớ sẽ đau lòng lắm...

-đầu có...- tôi cúi thấp đầu, nước mắt chỉ chực rơi xuống

- Tớ...tớ ăn xong rồi, cậu ở lại nhé...- tôi vội vàng đứng dậy, chạy đi

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi...

Chỉ là một giọt thôi...

Vì cậu đã làm trái tim tớ chai xạm...

Cậu thật đáng ghét...

Có lẽ tớ cần thời gian xác định lại vị trí của cậu trong lòng tớ...

Nó ko đơn giản là thik nữa rồi...

Nó rất phức tạp...

Nó chông chênh giữa thik và yêu...

Nó làm tớ mệt mỏi...

Cậu có biết ko crush à...

-----*****-----

Em đúng là đồ ngốc...

Tôi biết tất cả rồi...

Nói ra khó lắm sao...

Em ko biết rằng chỉ một câu nói của em thôi cũng làm trái tim tôi rỉ máu...

Thực sự rất khó chịu rất mệt mỏi...

Chúng ta sẽ mãi mãi như vậy sao...?

Làm ơn đừng như thế nữa...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Vài dòng tâm tư của tác giả

Tâm sự của tg.....

Gửi mày con đũa bạn thân, à tao nhầm, đã từng là bạn thân thôi chứ...

Tao đã từng nghĩ là tao và mày sẽ là bạn mãi mãi cơ đấy, ahihi tao khờ vãi mày nhỉ?

Hồi tiểu học tao chỉ chơi đc vs lũ con trai thôi, chúng nó ko tính toán so đo như tụi con gái chúng mày đâu, chúng nó trăn thành lắm. Từ bé đến lớn, tao thú thực vs mày là tao chơi vs lũ con gái thì toàn bị chúng nó lợi dụng thôi, tao óc tó mày nhỉ?

Đúng rồi, tao óc chó nên mới ko nhận ra cái tình bạn giả tạo của mày, à ko, đã có một thời gian cái tình bạn mà tao luôn ngỡ là chân chính này là thực đúng ko, mày đã từng coi tao là bạn 1 thời gian, lúc mới vào lớp 6 còn là thanh niên nghiêm túc ý. Thế mà lên lớp 7, tao ko hiểu lí do vì sao mày lại giữ khoảng cách vs tao, luôn cho tao ăn 1 tá bơ to đùng. Tao ngu nên bg tao mới biết lí do mày ạ.

Mấy đứa như tao chân thành trong tình bạn lắm đó, khó mà có thể tìm đc 1 đứa như tao làm bạn đấy. Tao luôn đặt lợi ích của con bạn tao lên hàng đầu, hết lòng chân thành trong tình bạn vs mày, thậm chí ko ngại trời nắng mà lai mày 7 cây số để đưa mày về nhà (mặc dù nhà tao vs nhà mày ko cùng chiều)

Mày biết sau đó thế nào ko, tao lại phải lùi thui phóng thêm 7 cây nữa để về nhà, xong rồi về muộn và bị bố mẹ cho ăn chửi sml. Ko chỉ một lần như thế đâu, nhiều lần lắm, tao còn ko đếm nổi

Mày có biết mà vì lai mày về mà mấy lần tao phải dắt bộ cái xe nặng trĩu lên một con dốc cao vãi nặng ko, mấy lần vì lai mày về mà xe tao hết điện giữa đường, tao đành phải gửi nhờ vào nhà người quen rồi gọi cho bố mẹ đến đón. Mà công việc của bố mẹ tao mày biết nó bận thế nào rồi đấy, thời gian nghỉ trưa còn chả đủ nữa, thế mà vẫn phải phóng xe đến đón tao về

Xong, vì tao quá ngu nên phải nói dối họ là tự nhiên xe tao hết điện mà ko dám nói rằng tao vì lai mày về mới hết điện. Cảm giác nhục vãi mày ạ, cứ như kiểu tao vì bạn bè mà bán đứng bố mẹ ý, tội lỗi vãi.

Ko chỉ là đưa mày về đâu, tao còn làm đc nhiều việc cho mày mà một con bạn bình thường chẳng bao giờ làm nổi, mày thấy có ai giống tao ko?

Thời gian đầu mày bơ tao, mày bảo là tao ko còn như xưa nữa, muốn tao trở về, mày bảo rằng khi nào tao như hồi xưa thì chơi lại vs tao, tao ngây ngốc làm theo.

Tao tìm mọi cách để làm đc cái thứ mà mày muốn tao làm đc, thế mà mày vẫn bơ tao, tổn thương vãi

Tao ngu như một con chó, ngây ngốc tin tao và mày vẫn còn là bff, tao đã làm mày ạ

Tao đã lầm, sai lầm nghiêm trọng, một trong những sai lầm lớn nhất trong cuộc đời tao: nghĩ mày và tao mãi mãi là bạn. Xàm quần kia, tao đang xàm quần đấy, mày vẫn bảo tao là thánh xàm mà

Tao vẫn óc lộn tin vào cái tình bạn giả dối ấy, cho đến một ngày...

Chả hiểu tao hôm ấy tao buồn vãi mày ạ, còn thấy lo lắng nữa chứ, xem ra linh cảm của tao đúng vãi mày ạ

Thực ra trước ngày hôm đó tao đã nói chuyện vs 1 con bff nữa của tao rồi, nó khuyên tao, bảo tao và mày ko còn là bff nữa, chỉ nên làm bạn xã giao thôi. Nó bảo mày là đứa ăn cháo đá bát, vất chanh bỏ vỏ, lại còn lôi kéo mấy đứa bạn nữa của tao rời xa tao, ừ thì tao cũng phải công nhận điều đấy, mấy đứa chơi thân vs cả tao và mày tự nhiên ko còn thân vs tao nữa, tao ko hiểu lí do vì sao cả nhưng tao vẫn cố giữ lại hình ảnh tốt đẹp của mày trong tao mà nói vs con bff rằng mày ko phải là loại người đấy đâu rồi cười tự an ủi bản thân

Vào ngày hôm đó, tự dưng mày chủ động bắt chuyện vs tao, hỏi tao bg thi học đội tuyển, theo thói quen, tao nhìn thẳng vào mặt mày và trả lời, tao nói là tháng 10 thì học.

Chả hiểu sao, tao cứ có cảm giác cái tay của mày đang làm j trong ngăn bàn tao, một cổ bắt an nổi lên, tim tao đập loạn xạ, tự nhiên tâm trạng tao trở lên hoảng loạn, tao vội nhìn vào ngăn bàn lúc này đi khỏi...

1 mảnh giấy vs tựa đề: mở ra đi^^

"Gửi Cao Linh

tao cảnh cáo mày, đừng có mà đú theo tao. Đm cái thể loại như mày dù có đủ thể hay đủ nữa thì cũng đel ra cái loz j đâu

Mày cẩn thận đấy, ko có ngày tao cho mày nổi trên mạng đó nha^^. Mày mà đủ lần nữa thì xuống gầm cầu gặp tao"

Tao phải nói thực vs mày cái thời khác mà tao giờ bức thư này ra, đọc lại rồi chép lên đây tìm tao còn đập loạn xạ và tao thấy shock lắm. Tao thừa nhận là mk có dùng fb nhưng tao đủ cái j chứ, tao chỉ share những tus buồn giống tâm trạng của tao mà thôi, thế mà gọi là đủ ak?

Ngay lập tức, tao nghi ngờ mày. Mày chỉ tao ngốc chắc, cứ cho là ngốc trong tình cảm nhưng chưa chắc đã đã ngốc trong suy luận đâu. Mày đừng nghĩ cái danh hs giỏi nhất lớp của tao để cho chó nó gặm chứ

Bình thường có bao giờ mày quan tâm đến chuyện học ở đội tuyển đâu, đều là do bố mẹ mày an bài hết đấy chứ, thế mà tự nhiên lại hỏi tao chuyện học hành. Đây là lí do thứ nhất nhé, thứ 2 mày luôn luôn sử dụng từ đủ vs tao, đừng nói đây là một sự tình cờ nhé và thứ 3 khi tao hỏi, mày tự nhiên giờ vờ lên và nói rằng chữ tao ko giống như thế đâu nhé. Cách mấy bản mà mày vẫn nhìn thấy mấy cái chữ nhỏ li ti này á, tao chưa hỏi mà mày đã giờ vờ cho tao xem rồi á, mày có siêu năng lực à, cái này người ta gọi là có tật giật mk đấy. ko những thế, cả buổi hôm ấy tao ngồi nguyên một chỗ, mà tiết truy bài thầy lại cho đổi tờ, nghĩa là thời gian gây án nằm trong khoảng thời gian tao đổi tờ và đến lúc phát hiện ra tờ giấy, trong khoảng thời gian đó chỉ có mày đến gần gần bàn tao mà thôi.

Tao cùng con bạn thân tra những chữ trong tờ giấy vs mấy đứa con gái trong lớp, tao ns thực, ngoài bọn con gái chúng mày ra ai lại rỗi hơi làm việc ấy. nét chữ ko phải của mày nhưng quen lắm, cứ như tao nhìn thấy ở đâu rồi. Điều ấy còn chứng tỏ người nhét thư chỉ có thể là học sinh trong lớp. ko chỉ thế, khi tao nói nghi phạm vs mày, vs tính cách của mày thì chắc chắn mày sẽ ủng hộ tao, thế mà mày nói chỉ là đùa thôi, mày đừng để ý rồi òn chưa chắc đã phải nó đâu, cứ như mày đang bao che cho ai đó y

Mày thấy suy luận của tao có lí ko? Nhưng lúc đó chả hiểu sao tao vẫn tin tưởng mày, nghĩ rằng mày thấy tao ko quay về như hồi xưa nên mới dùng chiêu này để dọa tao về như hồi mới làm bạn. ahiih tao óc chó vãi mày nhi

Cuối cùng thì ngày hôm sau tao đã tìm ra lời giải cho câu đố

Ngày hôm sau, ngăn bàn của cái thằng ngồi cạnh tao có một tờ giấy, vẫn là nét chữ ấy" đm thằng Việt Đức, mày cũng muốn đủ theo con Cao Linh à. Mày cẩn thận đấy, nếu muốn chết thì sang cấp 3 đánh nhau"

Cuối cùng thì câu đố đã hoàn thành.

Cái con đĩ chảnh chó ngồi cùng bàn vs mày ấy, chả phải nó có bạn trai ở cấp 3 hay sao, bg thì tao mới ngộ ra là chữ nó cũng mang máng như thế. Đậu xanh, chúng mày diễn tốt vãi nhì? Cái j mà mặt tỉnh bơ, hỏi đâu, cho tao xem vs, tao có biết j đâu, mày đừng có mà nói linh tinh. . . ồ ời chúng mày có tài diễn xuất bẩm sinh lắm đấy, nó làm tao sắp ói thẳng vào mặt chúng mày rồi. => nó là đứa viết còn mày là đứa đưa tin, ko thể hợp lí hơn đc nữa

Thằng Việt Đức chơi thân vs thằng M, nó có nhiều cơ ở cấp 3 lắm ấy, nó mới chỉ nói có vài câu j mà"ờ MA, gọi bạn trai của mày sang đánh luôn""ngoài thằng G của mày ra, mày còn quen đứa nào ở cấp 3 ko""loại mày thì"...

Nó mới chỉ nói thế thôi mà con bạn cùng bàn vs mày đã im bật luôn rồi, đấy, nó cx chỉ thế thôi ak bff?

Nhưng câu đố lại nảy sinh vấn đề mới: tại sao mày lại cùng hội cùng thuyền vs con MA, lúc trước mày ghét nó lắm cơ mà? Tại sao mày lại ghét tao đến thế, tao làm j mày cơ chứ?

Tao lại điều tra từ đầu. . .

Chưa bg tao nghĩ mk lại điều tra con bạn tốt mà tao coi như chị em. . .

Và 2 ngày sau tao đã có kết quả luôn rồi đấy bff ạ...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Vài dòng tâm tư của tác giả(2)

Chỉ 2 ngày sau, tao đã biết đc hết tất cả rồi đấy bff ạ.

Tiết thế dọc ngày thứ 3 hôm ấy, con lớp trưởng đến chỗ tao bán dưa, biết nó chơi thân vs mày, tao lần la gọi chuyện, nào ngờ ní tiết lộ cho tao một bí mật mà tao sốc vãi mày ạ, nước mắt cứ trực tuôn ra thôi...

Nó bảo mày vs con MA lập ra một nhóm anti tao trên face, chuyên nói xấu đủ điều về tao, nó còn bảo rằng mày vs con MA là chủi tao nhiều nhất. Giờ thì tao hiểu cả rồi, hóa ra là một lũ chung thuyền chung bè, bảo sao chúng mày hợp tác ăn ý thế, cứ như trời sinh ra đã là một cặp rồi ý.

Tao shock vãi, đau lòng vãi. Thì ra xái đứa mà tao coi như chị em tốt từ lâu đã đâm thọt 1 phát rỏ thâm sau lưng tao

Ki chi thế, nó còn bảo rằng mày lòi kéo thêm nhiều đũa dùng face trong lớp vào chửi tao, biến tao thành con chó cho chúng mày chửi sướng mồm. Mày vui tính lắm bff ạ.

Khỏi cần con lớp trưởng cho tao biết lí do thì tao cx đủ hiểu, mày ghét tao vì tao hay cười, mày ghét cái điệu cười ấy, mày ghét cái dáng đi của tao, mày ghét cái mái tóc của tao, mày ghét tất cả những thứ thuộc về tao, mày muốn đâm thẳng vào cái bản mặt tao, tất cả chỉ vì tao học giỏi hơn mày, tao đc thầy cô yêu quý hơn mày, tao là hình mẫu con nhà người ta của bố mẹ mày, tao tỏa sáng hơn mày...

Mày nghĩ rai dễ dàng đạt đc những thứ này à, thế thì mày lần to rồi đấy bff ạ. Để có đc như ngày hôm nay thì tao phải học bực mặt ra đấy, tao thì lấy đâu ra thời gian ngắm các oppa, tám chuyện trên face như mày.

Mày ghét tao vì tao học giỏi hơn mày à? Mày nhỏ nhen lắm bff ạ. Tao ko giống mày, nhà mày giàu, bố mẹ mày cho mày đi học thêm học nếm các nơi sao mày vẫn ko giỏi ra, trong khi tao ngồi nhà tự học, mày có bg nghĩ về điều này ko? Đơn giản là mày chưa có cố gắng, mày còn phải chơi, phải đùa nữa, lấy đấy ra thời gian mà học.

Rồi đến lúc kiểm tra, kết quả ntn thì mày đã rõ...

Tao điểm cao hơn mày, tao cười, mày coi nụ cười đó là cái gai trong mắt. Thế tao phải làm sao để mày ko ghét tao hả, chả lẽ tao lại tự hạ thấp điểm của tao xuống cho bằng mày, mày muốn tao lúc nào cũng phải như mày, ko đc sôi nổi trong học tập nữa á, mày có ước mơ xã hội bình đẳng vĩ đại vãi

THẾ THỬ HỎI MÀY CÓ LÀM ĐC CÁI ƯỚC MƠ ẤY KO MÀ MUỐN TAO LÀM???

Thử hỏi khi mày biết cách trả lời 1 câu hỏi mà cả lớp ko biết, liệu mày có ngồi im thin thít như các đồng chí khác trong lớp ko, tao dám cá là mày sẽ giơ tay trả lời ngay đấy, nếu mày như thế thì tao cx thế thôi.

Cả một đám con gái chơi thân vs tao một thời tự xưng đũa ra ghét tao, là do mày nói tao học giỏi sinh kiểu vs chúng nó mà.

Tao kiểu chỗ nào kiểu ở đâu, tao kiểu mà tao hôm nào cx đưa mày về, tao kiểu mà tao vẫn có hòa đồng vs chúng mày nói chuyện vs chúng mày á, đúng là miệng lưỡi thế gian, tua tua gai.

Tao xin mày, mày có ghét tao thì cx đừng đem tao ra là con chó cho chúng mày chửi trên mạng, mày có ghét tao thì mày cũng đừng lòi kéo chúng nó ghét tao theo chứ. Tao chỉ còn có 2 đũa bạn thân thôi, mà dạo này mày hay bắt chuyện vs chúng nó lắm đấy.

Ko phải tao ích kỷ, tao chỉ sợ một ngày nào đấy chúng nó sẽ quay lưng vs tao như cách mày quay lưng, tại sợ lắm

Mày có ghét tao thì mày cx đừng có ích kỷ bằng cách khiến cả thế giới phải ghét tao, như thế nhỏ nhen lắm đấy

Cuối cùng, tao chỉ nói vs mày một câu: khi muốn nói xấu, ghen ghét một người, hãy đặt bản thân mk vào hoàn cảnh của người ấy rồi nghĩ có nên ghét hay ko. Xứ nhìn thấy mày và xon MA cười khinh tao lúc tao ngồi nột mk lần tao thấy khí chịu lắm. Mày sống làm sao cho người khác còn có thiện cảm tốt về mày. Mà mày cx tránh xa con MA ra đi, khéo có ngày mày hư hỏng như nó đấy

Dù sao thù tao cx chả trách đc mày, lỗi là do tao ko biết cách giữ 1 tình bạn. Dù sao thù mày cũng từng là một đũa đối xử tốt vs tao nhất.

Thế mà chưa đầy một năm cái tình bạn ấy chủ còn là những lời giả dối, cái tình bạn tao dành cho mày mày coi là thứ giẻ tiền thik đâm thù dẫn thik chà thì chà à

Mày nên biết trân trọng tình bạn một chút đi, kiến 1 đũa bạn chân thành như tao khó lắm, ko biết trân trọng thì mày sẽ phải hối hận đấy.

Mày còn nhớ cái lúc mày đang khủng hoảng kinh tế trầm trọng ko, mày lén nhét vào cặp tao...5k cùng tờ giấy

"Cảm ơn bạn thaah^^"

Chỉ có 5k thôi, xin lỗi nha(cháy túi)

Chả nợ luôn:

- 1k bn chơi vs tớ
- 1k cho tớ đạo vanw^^
- 1k cho tớ mượn đồ
- 2k chân thành vs tớ, giúp tớ trong học tập, an ủi tớ khi buồn,

(Chanh^^)

Cái tờ giấy ấy đến bg tao vẫn giữ, tao muốn chờ đến khi lớp 9, ào cái ngày cuối cùng, tao nhét 10k vào cặp mày cùng vs 1 tờ giấy

"nhớ 5k hôm đó ko, tao chỉ muốn ns vs mày rằng nếu như tình bạn của này là 5k thì tình bạn của tao là 10k, tình bạn của tao lúc nào cũng gấp đôi mày"

Bg tao vẫn giữ tờ giấy ấy, bg tao đang phân vân ko biết là nên đốt nó đi hay giữ lại...

Tao giữ lại, tao giữ lại một tình bạn đẹp chẳng mấy lâu bền. Tao muốn giữ bên mk kí ức đẹp nhất về nó

Mày nên cảm thấy hạnh phúc khi có 1 đứa bạn như tao đi

(Gửi mày, đứa từng là bff của tao)

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

"Muốn khỏe đẹp thì phải tập thể thao@#\$\$%&..."

Cái chuông báo thức chết tiệt kêu inh ỏi làm tôi tỉnh giấc, tôi vươn tay tắt một cách bực dọc...

5.00 giờ sáng...

Thành phố chìm trong màn sương mờ mờ ảo ảo...

Có ai thấy đc rằng đám sương này là một cỗ tâm tư hay ko?

Sương vì nhớ người mk thích mà chịu hóa thành sương, sương day sớm nhất, muốn ngắm người mk thương sớm nhất, muốn thành sương bao phủ cả thế giới, bao phủ cả người mk yêu

Thế nhưng mặt trời tàn ác nhấn tâm làm sương tan chảy...

Sương sống chẳng đc bao lâu, cứ mặt trời mọc là lại tan biến vào hư vô, như chưa hề tồn tại...

Vậy nên người sương thương chẳng bao giờ biết đến sương...

Trở trêu thay, người sương thương lại là mặt trời...

Sương tình nguyện làm sương vì muốn mặt trời nhìn thấy mk đầu tiên...

Bất chấp tất cả dù chỉ sống đc trong giây lát...

Thế nhưng mặt trời vô tâm hồ hững làm tan chảy sương, vô tâm hồ hững giết chết sương...

Mặt trời liệu có biết đến sương, biết sương yêu Mặt Trời ntn?

Nếu tôi là sương thì cậu chính là Mặt Trời...

Có lẽ là như vậy...

Tôi mở cửa rèm phòng, bầu trời vẫn còn chập chùng sáng...

Tôi nhìn về phía Đông, một góc 80°, nơi có mặt trời, nơi có nhà cậu ấy...

Căn nhà vẫn tối đèn...

Liệu cậu có biết một ánh mắt vẫn luôn dõi theo cậu...

Tôi mặc quần áo đi chạy bộ.

Vừa ra đến cổng, tôi liền gặp crush...

Trong mắt chúng tôi tràn ngập sự kinh hi ko thôi...

Crush à, cậu là một bóng ma hay sao?

Bóng ma luôn xuất hiện bất thình lình trong bất cứ giây phút nào trong cuộc đời tớ, một bóng ma ken lòi trong tim tớ, một bóng ma ám ảnh tớ hằng phút hằng giây...

- Khánh An cũng tập thể dục à?- cậu lại cười vs tôi, nụ cười làm tan chảy sương sớm

-Ừm...-Tôi cúi thấp đầu, mặt đỏ bừng. Bệnh tình của tôi ngày càng phát triển tệ đi rồi. Lúc trước tôi có thể bày ra bộ mặt băng lãnh trước mặt cậu, bây giờ càng nhịn mặt càng đỏ. Crush à, cậu cho tớ ăn phải bả chuột tình yêu hả, cậu là ông hoàng độc được hay sao thế?

- Vậy thì đi chung nhé?- cậu ấy đề nghị, đề nghị làm tôi sượng phát điên

-Ok- tôi từ chối thì tôi là đứa ngu

Tôi và crush cùng chạy trên hè phố, cuộc sống thường nhật của bàn dân thiên hạ còn chưa bắt đầu, các quán ăn sáng vẫn còn sáng đèn, thơm phức đủ các loại mùi, chuẩn hương vị Hà Thành.

Hoa sữa nở rồi, thơm nức góc phố. Gia sữa tàn vay theo gió, bay vào tóc cậu. Cậu rút cục có mị lực lớn lao như thế nào mà tôi thấy cả thế giới phải nghiêng ngả trước mị lực của cậu, kể cả những đóa hoa kiêu diễm kia.

Tôi vs cậu chạy song song, như hai đường thẳng tách biệt. Nhưng cậu đâu biết rằng người thợ đường đã lỡ tay làm con đường của cậu và tôi chệch quỹ đạo, đan vào nhau, nhưng chỉ đan dc một đoạn thôi. Rồi một ngày nào đấy, 2 con đường lại tách biệt...

Tôi đã nhiều lần cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ tiêu cực ấy đã khởi đầu nhưng nó như một con ma đeo bám tôi, nó ăn sâu vào tiềm thức cùng vs nỗi sợ hãi mất cậu.

Mong ngày đó sẽ ko đến...

Đề giọt sương vẫn là người đầu tiên nhìn thấy mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8(tiếp)

Mùi bạc hà nam tính phả ra từ người cậu hòa quyện vs mùi sáng sớm, quyến rũ vô cùng. Chúng tôi mỗi người một khoảng trời tâm sự, chúng tôi im lặng, chẳng nói lấy một lời. Sự bối rối ngại ngùng trong tôi dần dần dc thay thế bằng cảm giác xao xuyến, hạnh phúc. Trái đất chậm chậm quay, tôi chậm chậm chạy bên cậu ấy. Văng vẳng đâu đây sự lo lắng, lo sợ khi 1 ngày nào đó cả 2 có con đường riêng. Thích một người quả thực rất mệt đúng ko? Lúc nào cũng nhớ đến một người, dõi theo một người rồi lo sợ người đó ko thích mk, lo sợ một ngày nào đó cả 2 ko còn dc gặp nhau nữa. Biết là mệt rồi nhưng vẫn cố chấp, tình cảm mà, nó tự nhiên, nguyên thủy lắm, đó ai tìm ra dc liều thuốc cấm cản nó đấy...

Thời gian chậm chậm trôi, đóa hoa tình yêu trong tôi ngày một bung nở, ngày một tươi đẹp và chờ ngày héo tàn. Nhưng chẳng biết có héo dc ko đây?

Cho đến khi crush mở lời nói bang quơ vài câu, khoảng ko gian im lặng trong chúng tôi mới chấm dứt. Chúng tôi tám vài câu, thỉnh thoảng là tiếng cười nhỏ do cậu ấy pha trò. Crush à, nếu cậu cứ như vậy thì sau này tớ uncrush kiểu j?

- Cái cậu bạn Khôi Nguyên đó, ...cậu...thích cậu thích cậu ấy hả?- crush tôi hỏi, câu này có nghĩa là sao?

- Không, tớ ko thích cậu ấy, chỉ đơn thuần là bạn bè thôi.Haizzzzz, hi vọng cậu ấy sẽ tìm dc một cô gái tốt hơn- tôi cười buồn đáp lại

- Vậy sao...- crush tôi đan tay ở sau đầu, trông lười biếng vô cùng. Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại nghe thấy tiếng thở phào hòa vào gió nhỉ? Bậy nào, tôi ảo tưởng quá rồi

5.45 phút...

Chúng tôi cùng về nhà...

Cậu ấy chờ tôi vào nhà rồi mới đi...

Chu đáo thật...

Sau đó tôi vs crush lại còn đi học trung nữa. Rốt cục thì Chúa đã mỉm cười vs tôi. Quá xuân!

Cậu ấy đạp xe đi trước, tôi lèo đèo theo sau...

Mái tóc rêu xanh bay bồng bềnh trong nắng sớm...

Đẹp quá...

Bình minh trước mặt cậu ấy, cậu ấy trước mặt tôi

Sương đã bốc hơi, trái tim tôi đã tan chảy...

Chắc vì một mặt trời...

Cậu là ai, cậu là thiên sứ đúng ko?

Chắc cậu là con của mặt trời...

Vì chỉ có mặt trời mới đủ sức làm tan chảy trái tim tớ...

Vì chỉ có mặt trời mới làm cuộc sống của tớ bừng sáng

Ngủ đi, Di thương...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tôi tha thần lơ lửng trên dãy hành lang vs mong muốn dc nhìn thấy một bóng hình quen thuộc nào đó. Cậu ấy thường đến sớm và kiểm tra các lớp học, có lẽ vì thói quen này đã biến một con sâu ngủ thành một con gà trống thảo vát, dậy sớm. Tôi tiếp tục tìm kiếm, tôi tiếp tục tìm kiếm trong vô vọng, cậu ấy ko xuất hiện, trong phút chốc, sự thất vọng bủa vây lấy tôi...

Tiếng bước chân dồn dập dứt quãng chạy lại từ đằng sau, có một người choàng lấy cổ tôi từ phía sau, làm tôi suýt nữa ngã sấp mặt vào...

Là Khôi Nguyên...

Ko phải là cậu ấy...

Có một sự thất vọng nặng nề...

Xin lỗi cậu, Khôi Nguyên...

Khôi Nguyên gác tay vào vai tôi, xàm xí đủ thứ chuyện trên đời nào là bà hàng xóm, nào là con nhà người ta...

Cậu ấy làm tôi thấy vui hơn nhiều...

Chỉ sợ nếu tôi ko crush cậu ấy thì tôi đã thik Khôi Nguyên rồi...

Nhưng tôi thik cậu ấy và điều này vĩnh viễn ko bao giờ thay đổi...

Cảm thấy có lỗi vs một người...

Tại sao nam phụ tốt vs nữ chính hơn nhưng ko vào giờ có thể làm nam chính?

Vì sẽ có một người phụ nữ tốt hơn nữ chính dành cho nam phụ...

-----+-----
Tôi và Khôi Nguyên trong tư thế thân thiết ấy đi lên tầng...

Crush tôi bất ngờ bước từ lớp ra...

OMG!

Tôi phải làm sao đây? Liệu cậu ấy có hiểu nhầm tôi ko?

Ánh mắt crush hơi dao động, nhưng vài giây sau lại tĩnh lặng như mặt nước mùa thu...

Tôi vội vàng bỏ tay Khôi Nguyên ra...

Cậu ấy còn ko kiêng nể j, giờ tay ra bắt vs crush tôi

- Chào hội trường, sao chúng ta lại gặp nhau vài lúc này nhỉ?

- Tôi ko biết đc, nhưng có lẽ sau này sẽ phải gặp mặt nhiều đấy.

Cả 2 người này sbw nói đầy ẩn ý, tôi chả hiểu cái mô tê j cả, trước mặt hiện ra đầy hỏi chấm to đùng, trông ngáo đá điển hình

Hai cái người đó hết nhìn nhau rồi lại nhìn tôi, chả hiểu đang nghĩ cái j

- Khánh An vào lớp đi, sắp truy bài rồi đấy- crush tôi ôn nhu nói

- Đi thôi, chào nhá- vừa dứt lời, Khôi Nguyên kéo tôi đi xồng xộc

Rất cục có chuyện j ấy nhỉ...

Cứ cho cùng là chai đập của trường thì tôi cx ko tin là hai người đó lại thân thiết đến thế...

Lại còn thái độ kì lạ của Khôi Nguyên nữa, crush tôi cx hơi khác mọi ngày

Chuyện quái j đang xảy ra?

Tôi là ai và đây là đâu?

Giúp vs!!!

Mặc dù đã buông tay Khôi Nguyên ra nhưng sao tôi vẫn thấy lo lo...

Lo lo cái j chứ....

Chả lẽ lại sợ cậu ấy ghen?

Cậu ấy ghen?

Không đời nào...

Nhưng tôi vẫn có cảm giác mk bị bắt tại trận vs gian tình...

Chắc tâm lý ảo tưởng sức mạnh tưởng tượng ra thế...

Đúng là vô vị...

Nhưng mong sao dù chỉ là một lần, cậu ấy ghen vì tôi...

Tôi thật ngớ ngẩn đúng ko??

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngoại truyện(1) : Tuổi thơ

Trong một khu đất hoang, có một cậu bé chừng 5 đến 6 tuổi một mk đánh nhau vs một đám to con hơn mk hấn một cái đầu, khắp người cậu bé toàn là vết trầy xước- vết tích của cuộc ẩu đả và máu tươi ở khóe miệng. Lũ đánh hội đồng chẳng thèm màng tới tiết tháo, thi nhau cầm gậy, mã tấu lao vào tấn công cậu bé. Cậu bé im lặng, chẳng thém kêu đau 1 tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào lũ đánh mk, lao vào ẩu đả

Cậu bé đánh rất giỏi, tuy nhiên bên kia lại có lợi thế hơn về thể lực và số người, cậu yếu sức đi trông thấy. Thừa dịp cậu ko đề ý, một thằng chơi xấu tiến về phía sau, giơ mã tấu lên nhằm thẳng vào đầu cậu mà đánh...

Quá bất ngờ, quá nhanh...

Cậu chỉ biết nhắm mắt lại, giờ tay lên đỡ...

Bốp!

Âm thanh giòn tan vang lên...

Tuy nhiên mã tấu vẫn chưa giáng xuống đầu cậu...

Tên định đánh lên ngã bỏ chừng trên nền đất, trên mặt in dấu giày đỏ lừ...

Ở cạnh đó là một chiếc giày con gái rất dễ thương màu hồng, một giọng con gái đánh đá, chanh chua lại hơi mang nét chị đại vang lên...

- Tùm 5 tùm 7 lại đề đánh một thằng nhóc, chúng mày có phải là đàn ông ko thế? Chả lẽ bà lại chạy ra chợ mua cho mỗi đứa một cái váy mặc vào cho gái tính hơn bây giờ!?

Đám ranh con tập trung đánh cậu nhóc cũng trở nên hốt hoảng:

- Mẹ nó, là con Khánh An đại ca ơi!

- Em chạy đây, ko khéo lại như lần trước, nó đánh em gãy cả cái răng cửa, về bị mẹ đánh cho nát đít

- Đại ca chạy đi, con ranh này nó đánh nhau kinh lắm, húp cháo như chơi

@#\$\$%^&*...

Ngay lập tức, cậu bé quay lại nhìn cô bé tên Khánh An đã cứu mk, đập vào mắt cậu là một cô nhóc lùn tịt, da trắng bóc, môi anh đào ửng đỏ, tóc buộc đuôi ngựa, lại thất một cái nơ bím rõ xinh. Ánh mắt khó chịu, mặt mày cau có như một chú khi con, lại toát lên vài phần tinh nghịch. Đằng sau cô bé là một tập đoàn trẻ trâu cao hơn hẳn một cái đầu, cô bé là chị đại nắm lừ.

Đây là lần đầu tiên có người cứu cậu lúc đánh nhau...

Mặc thằng đại ca nhóm ranh con tập làm đầu gấu trắng bạch, vội cho cả đám giải tán

- Cái đêch, mày nhớ mặt mày đấy thằng ranh!- nói rồi xô nhau chạy chối chết

Cô bé xô giày lên, giơ tay về phía cậu

- ko làm sao chứ em trai

Cô nhóc tên Khánh An còn chẳng thèm để ý xem cậu bao nhiêu tuổi, tự tiện xưng hô như mk là bề trên tát thầy. Đúng là ngổ ngược! Đó là suy nghĩ của cậu

Cậu gạt phắt tay cô bé đó ra, lạnh lùng bỏ đi...

Hôm nay thật nhục nhã, lại để cho con gái cứu...

Bốp!!!!!!!!!!

Một cái đánh đau thấu trời can giáng xuống đầu cậu

- Au ui!

Cậu ôm lấy đầu một cách đầy đau đớn, dù chỉ cao đến vai cậu nhưng cô bé kia lại có thể dễ dàng bật lên đập cốp phát vào đầu cậu, một quả ỏi dễ thương trôi lên, cô đơn lẻ lo giữa dòng đời

- Thằng nhóc này, mi tưởng mi là ai hả? Nếu hôm nay ko có ta cứu thì người đã mà têu mồm sứt răng, bg lại làm thái độ đó hả, ta đánh phể mi bây giờ

Cậu quay lại nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng như băng, tỏa ra hàn khí dày đặc, từ bé đến giờ chưa có kẻ nào lại dám đánh cậu như thế

Cô thản nhiên nhìn vào đôi mắt ấy, ko một chút sợ sệt, điều đó làm cậu tức điên

- Xin lỗi tôi mau!- cậu gần từng chữ một

Cô bé ngáp một cái lưỡi biếng, điệu bộ trông như khinh người nói

_ cậu là cái thá j mà bắt tôi sờ rí cậu, đến ông nội cậu đội mồ sống dậy tôi còn chẳng sợ nữa là=_ =

- Cậu nói cái j, có muốn tỉ thí vs tôi ko?

Cậu thực sự nổi giận rồi. Cô bé này thật cao ngạo khinh người, từ trước đến giờ chưa có ai dám dùng điệu bộ đó nói chuyện vs đại thiếu gia như cậu cả. Cái j mà Khánh An cơ chứ, dám ranh con đánh cậu ban nãy chỉ là sợ mấy thằng to con họ tổng con bé này thôi. Cậu muốn dạy cho nó một trận, muốn nhìn thấy khuôn mặt ảm ức khi bị bắt nạt của nó, cho nó bớt kiêu căng đi. Nghĩ đến đây, đáy lòng hiếu thắng lại nổi lên một cỗ hoan hỉ ko thôi

- Đc!- đáp một cách cụt lùn=_ =

- CHỊ 2!

Đám to con đằng sau cô bé đồng loạt làm bộ mặt lo lắng, bất an, hô to như muốn ngăn lại, điều này làm cậu càng khoái chí

- Kia các em đang lo lắng cho cậu đấy!- khinh khinh nhếch môi

Thế nhưng...

- Này cậu em- một tên đầu trâu lên tiếng- bọn anh lên tiếng đúng là muốn dừng ại nhưng ko phải là lo lắng cho chị 2 mà là lo cho cậu đấy, chỉ sợ chị 2 ko nhận đc mà lại lao vào đánh cậu gây chân=_ =

Mặt cậu thộn, què một cách ghê gớm. Thẹn quá, vùng một nắm đấm vào cô bé...

Cô bé nhẹ nhàng xoay người, bẻ tay cậu lại về phía sau, mặc cho cậu la oai oái

- Mẹ nó, thả ông nội mày ra!

- Ài, em trai à, mắt vệ sinh quá đi, lần sau cẩn thận lời ăn tiếng nói một chút, sau này ra đời chưa chắc đã lần nữa gặp đc người tốt như chị đây đâu

Mới có tí tuổi ranh mà ăn nói như một bà cụ non=_ =

Cô bé thả cậu ra, phất tay cho đám đàn em giải tán, cậu thì đứng như trời trồng lại một chỗ, quá sốc vì ko đánh nổi một đứa con gái

Đội đám đàn em đi hết, cô bé ấy mới tiến lại gần cậu, mặc cho cậu cao hơn mình cả cái đầu, đôi bàn tay mũm mĩm lạng lẽ xoa đầu cậu, nở nụ cười tươi rói, khoe hàm răng trắng bóng

- Thất bại là mẹ thành công, nếu như hôm nay cậu mà ko bị thương thì có thể đánh nhau vs tôi thêm một lúc nữa đấy. Ài cứ cho là thế nhưng người thắng vẫn là tôi thôi. Nhưng lần au chúng ta sẽ tỉ thí lại, lúc đó thì đánh cho tốt vào đấy, bốn cô nương sẽ đánh vs cậu một trận tới bến. Cậu em à, là người phải

biết nhìn trước nhìn sau, nếu ko chỉ tổ rước họa vào thân thôi

Đúng là một bà cụ non==

Cô bé còn cẩn thận giúp cậu băng bó vết thương, nhẹ nhàng lau khuôn mặt đầy bụi bặm kia..

Cậu đỏ mặt...

Cô bé mặt giầy hơn tường vụn lý tưởng thành, tấm tắc:" ả chà cậu em cx đập chai ra phét"

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên...

Có người quan tâm cậu như thế, có người dịu dàng vs cậu như thế...

Một cổ ấm áp chảy vào tim...

Sau đó cậu và cô bé lại bắt ngờ là hàng xóm, gặp lại nhau nhiều lần nữa...

Cậu và cô bé trở thành bạn thân...

Cậu trở nên thân thiện hơn, tiếp xúc vs nhiều người hơn...

"cool kid "chỉ còn là dĩ vãng

Đó là nhờ một cô bé..

Cậu phát hiện ra cô bé đó lực học cx chỉ bình thường, thế là cậu giúp cô học. Ở trường cậu là soái ca hoàn hảo từ a đến z, đi đến đâu gái cx chết đứ đừ. Cứ đc tỏ tình là cậu lại lấy cô ra làm lí do, liệu có ả ý sâu xa hay chỉ là bình thường? Cô ngây ngốc vô tâm làm lá chắn cho cậu, món hời chỉ là mấy cái kẹo cậu mua cho...

Kể từ đó, trong cái nắng vàng buồn của hoàng hôn, có 2 cái bóng đổ vào nhau, tựa như ko thể tách rời...

Họ là bạn, họ là j nữa?

Tiếng nói cười rộn ràng khắp nẻo đường...

Nắng hừng lên rồi...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chẳng chèn nhạc vào dc, mấy thím vừa đọc vừa mở zing lên, chọn bài anh đang nơi đâu mà nghe, hay lắm

-----Ngày...Tháng... Năm...

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn ko tìm ra được nguyên nhân tại sao cậu tôi và cậu ấy lại có một khoảng cách vô hình. Chúng tôi đã từng rất thân cơ mà

CHúng tôi từng là thanh mai trúc mã, từng là 2 cái bóng ko thể tách rời.

Tôi vẫn ko hiểu đã có chuyện j xảy ra, rồi một ngày vào đầu năm lớp 7, cậu ấy giận tôi, từ mặt tôi đến cả tuần trời, giận tôi mà ko cho tôi biết lí do, giận tôi một cách vô lý

Đề rồi khi cậu ấy tha thứ thì tình bạn đã rạn nứt

Tôi ko hiểu và tôi cx chẳng cần hiểu

Vì khi đó tính tôi cố chấp, tôi phóng khoáng dễ nhớ dễ quên

Cậu ấy còn nhiều thứ mà tôi ko thể biết dc

Cuộc sống của cậu ấy là một cái thế giới mà tôi vĩnh viễn ko thể vs tới

NHưng chẳng sao cả, thà đơn phương ngắm nhìn từ xa còn hơn tỏ lộ và tự đưa mk xuống địa ngục

CUộc tình này một mk tôi nhớ một mk tôi quên

Cậu có hiểu ko

Chẳng hiểu sao tôi cứ có cảm giác mk đã gặp KHôi Nguyên ở đâu đó thì phải?

Cứ cho là vậy, dù sao tôi tính đăng trí sẵn rồi, làm sao mà nhớ đc

Thanh xuân của tôi tràn ngập hình ảnh của cậu

Một bóng ma vừa vô hình, vừa vô hình đeo bám tôi mãi ko thôi...

Thanh xuân của tôi là cả một bầu trời nhớ nhưng cậu...

Chẳng hiểu sao cậu có cái j để tôi nhớ nhưng? Chẳng hiểu sao cậu có nhiều thứ để tôi nhớ cậu thế?

Cậu ám ảnh tôi, trả lại những tháng ngày bình yên cho tôi...

THích cậu là những tháng ngày chìm trong màu hồng...

THích cậu là những tháng ngày nom nớp lo sợ cậu có người mình thích mà người đó lại ko phải là tôi...

Thích cậu là bao phút giây tơ tưởng về tương lai hạnh phúc của tôi và cậu...

Thích cậu là một sự mệt mỏi...

Thích cậu là một thứ ko thể thiếu trong cuộc sống của tôi...

Thích cậu là một câu chuyện đơn phương do tôi tự biên tự diễn...

Tôi thích cậu...

Vậy nên đừng có mà khuyên tôi uncrush...

Tôi sẵn sàng đau để sẵn sàng thích cậu...

Tôi cố chấp như vậy đấy, cố chấp vì cậu...

Vậy nên đừng có bắt tôi phải xóa hình ảnh của cậu ra khỏi tâm trí...

Tôi ôm ấp giữ gìn những hình ảnh của cậu là sai? Cậu cao giá lắm à?

Tôi muốn giữ ai trong tâm trí thì tôi giữ, chả liên quan tới ai cả...

Tôi thành một con ngốc vì thích cậu...

Ngốc vì ko thể ngăn cản bản thân nhớ cậu, tưởng tượng về hình ảnh của tôi và cậu...

Nhưng ko sao, tôi sẵn sàng ngốc vì cậu...

Tôi lại thất bại rồi.

Đây là lần thứ n tôi cố xóa hình ảnh cậu ra khỏi tiềm thức nhưng ko thành

Cậu như một công thức hóa học vậy

KHI tôi muốn tránh xa thì lại hút lấy tôi, khi tôi muốn tới gần thì lại đẩy tôi ra

Đã thế thì tôi ko uncrush nữa, cứ để mọi chuyện cho ông trời sắp đặt đi...

Ông trời cho cậu đến vs tôi nhưng ko thuộc về tôi, làm trái tim tôi trai sạm...

Vậy thì để xem ông ấy quyết định số phận của tôi như thế nào, xem tôi và ông ấy ai mệt trước

Tôi phó mặc cho ông ấy rồi, để xe ông ấy bao giờ chán...

Để xem bao giờ ông ấy mang cậu rời khỏi tôi...

Rồi một ngày những kí ức về cậu sẽ như những cánh hoa đã tàn...

Hoa tàn hoa rụng, hoa bay theo gió về một chân trời xa xôi...

Hoa bay khỏi trái tim, hoa bay khỏi kí ức của tôi...

Tôi sẽ ko uncrush nữa, cậu làm tôi đau khổ và mệt mỏi quá nhiều rồi...

Những thứ đó sẽ ko bao giờ phai mờ, tạo thành vết sạm lớn trong tim tôi...

Tôi mất quá nhiều thời gian yên bình, thoải mái vì cậu...

Khi tôi cố quên đi cậu, cả thế giới như muốn tôi nhớ tới cậu

Khi tôi bước chân ra khỏi cửa, tôi vẫn có thể nhìn thấy một người giống cậu, gặp ai cx thấy giống cậu...

Cậu ám ảnh tôi muôn nơi...

Vậy thì cứ phó mặc cho số phận thôi...

Tôi sẽ ko uncrush cậu nữa, những vết thương của tôi cần đc chữa lành...

Tôi sẽ ko uncrush cậu nữa, vì tôi đã đau khổ quá nhiều...

Và tôi sẽ bắt cậu phải đền bù cho những tổn thương ấy...

Nắng rồi...

Tôi thích cậu, thích cậu nhiều lắm...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tôi Á? Tôi Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Trung cầu dân ý:

Cho Di hỏi bạn nào có nick wattpap ko? Chà là mị đang chuẩn bị viết một bộ truyện mới và bộ này sẽ đăng trên wattpap. Nếu có bạn nào ủng hộ thì vào đọc nhes^^ Đảm bảo sẽ ko làm thất vọng==

-----Tôi bước vào lớp vs bộ dạng ko thể nào mà thảm hơn đc nữa, khuôn mặt lờ đờ, 2 mắt thâm cuồng, tóc tai bù xù như tổ quạ. Hiện tại tôi đang bước vào quá trình nước rút cho mùa thi học sinh giỏi, ôn học sinh giỏi đã khó, đằng này ôn văn của học sinh đội tuyển còn càng khủng khiếp hơn: bài chất nhiều như núi ko bao giờ hết, mà chẳng biết đề trúng vào đâu, thế là phải ôn hết. Thấy tôi như vậy, Khôi Nguyên ném cho tôi lon coca

- Cậu làm sao thế ko khỏe à, ôn thi mệt lắm sao?

- Umk, cậu ôn thế nào rồi?- tôi vừa mở lon nước vừa hỏi

- Ài, tạm đc rồi, mà cậu cũng thật là, tớ thi hóa ôn cũng kinh khủng mà có làm sao đâu, thế mà cậu mới ôn đc mấy ngày mà đã như bà ăn xin rồi, thôi, nghỉ ngơi sớm! -nói xong rồi cậu ấy bỏ đi

Tôi vò mái tóc rối như tổ quạ của mk, điên đầu mất thôi, mấy tuần nay tôi ko đc nhìn thấy cậu ấy rồi!!!!

Từ khi quyết tâm theo đuổi cậu ấy, tôi đã ko còn là con rùa rụt cổ nữa rồi..

Tôi mạnh bạo nói chuyện vs cậu ấy hơn(tuy nhiên toàn là vấn đề liên quan tới hội học sinh), thi thoảng gặp cậu ấy ở đầu ngõ thì cười chào vs cậu ấy(trước nay tôi chưa từng làm đc điều này)

Tôi đã dành cả ngày chủ nhật tự kỷ trong nhà để suy nghĩ về vấn đề này:tiếp tục hay ko tiếp tục

Nếu như ông trời thực sự ko muốn tôi uncrush cậu ấy thì vào sáng thứ 2 tuần sau, hãy để cậu ấy là người đầu tiên tôi gặp khi bước chân vào trường

Và đúng là cậu ấy là người đầu tiên tôi gặp thật, gặp cậu ấy lúc cậu ấy đang ôn nhu tưới hoa trong vườn trường.

Gió thổi tóc cậu ấy bay bay, nắng sớm làm mái tóc ấy ánh lên những tia sáng lấp lánh

Hình ảnh đó làm con tim tôi lại tan nát.

Nếu như đã ko thể uncrush cậu ấy, vậy thì tôi sẽ theo đuổi đến cùng.

Đề sau này tôi ko phải hối tiếc nữa

Thực ra cậu ấy đang thi toán quốc gia ở Hà Nội. Đây là một niềm vinh hạnh rất lớn đối vs trường tôi và cậu ấy. Vậy nên cả tháng trời cậu ấy lao vào học như điên, mà nhà trường cũng có đủ trò bồi dưỡng kích lệ, suốt ngày thông báo trên loa trường để mọi người ủng hộ cậu ấy.

Mặc dù ko phải tôi thi nhưng vẫn thấy một chút tự hào vì là crush của tôi mà

Nói là khích lệ nhưng có lẽ chỉ là mấy em gái đến động viên cậu ấy thôi

Và tôi cũng chẳng biết mk đứng thứ bao nhiêu trong số những em gái đó nữa...

Có lẽ giờ này cậu ấy đang vô cùng căng thẳng trong phòng thi..

Đây chính là lí do tôi lo lắng đến quên chải chuốt...

Tự dưng thấy mk vô dụng ghê, crush đi thi mà chẳng giúp đỡ đc j cả...

Thực ra hôm cậu ấy lên xe ra Hà Nội dự thi, tôi có đến chúc cậu ấy rồi..

Tôi chỉ chúc, mà chúc thì chẳng kịp hoàn chỉnh, vì ở đó có biết bao nhiêu người xếp hàng để chúc cậu...

Nhưng chẳng biết cậu ấy có để lời chúc của tôi vào tai ko nữa...

Vì ở đó có bao em gái xinh tươi đến chúc cậu, họ giỏi giang hơn tôi, dịu dàng hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi...

Và cả hoa khôi toàn năng của trường, Thiên Nhi nữa...

Có lẽ cậu đã lọt vào mắt nàng ta rồi...

Nhìn cách cậu cười cảm ơn cậu ấy, tôi thấy chạnh lòng...

Rõ ràng là một đôi trai tài gái sắc, tôi lấy cái lí do j để chen vào giữa họ đây?

Thế nhưng tôi vẫn ko muốn người khác lại gần cậu...

Thích cậu làm tôi thật ích kỷ và nhỏ nhen...

Nhưng biết phải làm sao bây giờ?

Thôi thì tôi cũng chỉ biết lặng lẽ ngắm nhìn cậu ấy từ xa...

Hì vọng một ngày gió sẽ cuốn đi tất cả...

Tôi uống xong lon coca của Khôi Nguyên thì sửa sang lại đầu tóc rồi bước vào lớp.

Cậu ấy đang cố gắng hết mĩ ở ngoài kia, vậy thì tôi cũng phải cố hết sức ở trong này. Tôi muốn chứng minh cho kẻ tôi đang crush ấy rằng tôi ko phải dạng vừa.

Nghĩ vậy lại cắm đầu vào học...

Tớ cố gắng, cậu cố gắng. Tớ ủng hộ hết mĩ cho cậu, lặng lẽ ngóng chờ từng tin tức của cậu...

Có thể tớ ko biểu cảm ra ngoài nhưng tớ tin kì vọng của tớ dành cho cậu sẽ ko thua kém bất kỳ ai...

Vậy nên cậu phải cố lên nhé...

Để tớ còn có động lực mà học nữa chứ...

Cậu thi đoạt giải nhất, cả trường mở cổ...

Tôi mặt ngoài bình thường nhưng bên trong bắn pháo hoa bẽm bép trong lòng...

Tôi thấy tự hào về một crush quá man...

Cậu ấy quả ko phụ lòng tôi mà...

Phải đến chúc mừng mới đc

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Tôi chỉnh sửa lại đầu tóc, thờ hất ra một cái. Đi về phía cổng trường, nơi có hàng tử của các nữ sinh đang tỏa sáng ở đây.

Tìm tôi đập tình thích...

Tôi rồi quá, tôi biết nói với cậu ấy cái j đây?

Một tràng câu hỏi và cảm xúc cứ hiện lên trong đầu tôi mãi ko thôi, chẳng biết tự lúc nào đã đi đến cổng trường...

Cậu ấy như tỏa sáng giữa đám đông, à ko phải nói là ánh hào quang chiếu rọi giữa một bầy bướm bướm...

Hàng loạt cô gái khuôn mặt e thẹn đo đỏ, tay cầm hoa và quà, chẳng dám nhìn vào mắt cậu ấy...

Tiếng chúc mừng rớt rớt...

Thi thoảng là tiếng cười nhỏ nhỏ do cậu ấy pha trò...

Và nụ cười dịu dàng của cậu ấy khi nhận hoa của Thiên Nhi...

Mọi người ồ lên như có một phát hiện vĩ đại...

Đám người xung quanh cậu ấy ngày một đông...

Còn tôi thì vẫn đứng từ xa ngắm nhìn...

Gần mà xa tựa cả thế giới...

Tôi và cậu ấy là 2 thế giới tách biệt, là 2 thanh nam châm cùng chiều...

Cứ xích vào gần là lại đẩy ra xa...

Cậu cười vs mọi người xung quanh...

Nhưng cậu nào biết có một người, một người luôn dõi theo cậu nhưng cậu lại chưa từng biết đến sự tồn tại của người ấy...

Cậu cười vs người khác, tôi lặng lẽ đứng nhìn từ xa...

Chúc phúc đi thôi...

Tôi mỉm cười, nụ cười mang theo j đó nhẹ nhàng mà chất đắng thấu xương...

Nụ cười mẫn nguyện như biết đc câu trả lời cho một câu hỏi mà mk dường như đã chần 9 phần đáp án...

Nụ cười ấy mang theo nét u buồn và bi thương...

Nụ cười mà cả đời tôi chỉ dành cho cậu...

Tôi quay đầu bước đi...

Ai nói phải đến tận nơi chúc mới gọi là chúc chứ?

Riêng những người đó đến tận nơi chúc cậu là đc rồi...

Còn tôi chúc trong lòng cũng đc...

Chúc trong lòng thì sao chứ? Chúc trong lòng chỉ cần vẫn mẫn mà như chúc ngoài đời là đc chứ j?

Mà có khi mấy người chúc ngoài đó còn chưa sâu sắc bằng tôi chúc trong lòng...

Tôi thờ dài, tiếng thờ quện vào gió, nhẹ nhàng mà làm đượm buồn cả một bầu ko khí...

Nhẹ nhàng nên chỉ có tôi biết, chẳng ai biết đc...

Có lẽ...

Đoạn tình cảm này vẫn là tôi nên giữ trong lòng...

Một mk tôi biết, chẳng ai hay...

Nói ra đc mấy phần thành công?

Còn chưa đến 1% ấy chứ

Tôi quay đầu, vẫn là tôi lặng lẽ ngắm nhìn cậu ấy và lặng lẽ bỏ đi...

Tôi buồn quá, tôi mệt quá...

Thế mà lại có chuyện động trời xảy ra, ko chỉ làm tâm trạng tôi hưng phấn trở lại mà còn làm ôi lợ lừng trên trời tới mấy ngày...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Hôm nay đến phiên tôi trực nhật lớp, cô bạn làm cùng lại nghỉ ốm, thế là tôi phải làm một mk...

Làm xong thì trời cũng đã xế chiều, hoàn hồn đồ bóng đỏ rực một góc sân...

Hoàng hôn...Thời khắc cuối cùng của mặt trời, nhuộm cả thế giới trong màu máu...

Hoàng hôn...cái màu buồn nhất của những màu buồn nhất, cái màu của sự cô đơn lẻ loi, cái màu của sự trống vắng...

Hoàng hôn cứ như màu của tôi, nó trải ra cả một bầu trời đơn độc trong lòng tôi vậy...

Nhìn quanh nhìn quẩn, nhìn đâu cũng thấy một màu đỏ buồn, phía trên trời, mặt trời đỏ, bầu trời đỏ, khoảng sân đỏ, cả con đường tôi sắp đi cũng đỏ...

Như muốn nhấn chìm tôi trong sự cô đơn...

Nhớ năm ấy, thời khắc buồn nhất ngày này có cậu đi cùng và xoa dịu...

Bây giờ chỉ còn lại mk tôi bước trong nắng...

Bỗng có một cái bóng từ xa chạy lại, bắt ngờ dùng lực quàng lên vai tôi...

Tý thì ngã==

LÀ CẬU ẤY!!!!!!

Xuất hiện như một bóng ma, chẳng bao giờ báo trước...

Cậu ấy, một bóng ma, là bóng ma mà tôi sợ nhất...

Cái bóng cao dài mà vững chãi ấy đổ rạp trên đường toàn nắng, đổ chồng lên cả bóng tôi

Nụ cười tinh nghịch còn chói sáng hơn cả nắng...

Mái tóc còn bông bênh hơn cả mây...

Ánh mắt sâu thẳm hơn cả hồ nước màu thu...

Chẳng biết miêu tả có hơi thái quá ko nhưng thực sự đó chính là cậu ấy trong mắt tôi...

- Khánh An, bạn bè thế đấy, tớ đi thi vất vả như vậy mà một câu chúc mừng cũng chẳng có, nói xem tớ đau lòng đến chừng nào?~

Cậu lầy và dễ thương quá rồi, cậu chẳng còn như ngày xưa nữa, cậu thay đổi, thay đổi vì mấy em gái dễ thương đó chứ j?

Biết vậy nhưng tớ vẫn thích...

Tôi thờ dài, lấy điệu bộ tự nhiên nhất để nói chuyện vs cậu ấy

- Ài, chỉ trách ai kia nhiều em xinh gái quá, làm j còn có thời gian mà như tới cô bạn bị ruồng bỏ này chứ-_-

- Đừng nói vậy mà ~

Cậu ấy tại sao lại thay đổi nhiều như vậy? Đây ko phải là Nhật Dương, cậu bạn mà tôi quen từ bé nữa, và tôi, tôi cũng ko phải là Khánh An mà cậu ấy biết...

Chẳng có j là mãi mãi cả, mọi thứ sẽ dần đổi thay theo thời gian...

Thời gian dạy tôi cách chờ đợi một người, thời gian dạy tôi thế nào là vô vọng nhớ nhưng một bóng người và thời gian dạy tôi sự kiên định, nhẫn nại, vì thời gian bắt tôi chờ cậu quá lâu...

Có lẽ quãng thời gian chờ đợi tình cảm của cậu nở hoa đã làm tôi chưa bao giờ biết sốt ruột...

Vì có bao giờ cậu sẽ đến đâu, sốt ruột làm j?

-Khánh An này, cảm ơn và xin lỗi cậu nhé!- ko khí im lặng đến quý dị của chúng tôi bị phá vỡ bởi một câu nói ngớ ngẩn của cậu ấy...

Cảm ơn cái j mà xin lỗi vì cái j?

Tôi nhìn thẳng cậu ấy để chờ một lời giải thích, mà mặt lại nhăn nhó đến khó coi, chỉ thiếu nước hiện luôn dấu hỏi lên trên mặt

Thấy bộ dạng ngớ ngẩn đó của tôi, cậu ấy phì cười, xoa đầu mà như vò đồng giẻ lau nhà nói:

- Ài kỳ thi lần này nhờ có lời động viên của cậu nên tớ mới có động lực rất nhiều, giải nhất này coi như là một phần của Khánh An đó, đây là cảm ơn nhé

Crush à, từ bao giờ mà cậu biết thả thính thế, thính của cậu là keo 5 linh 2 hay sao thế, cứ dính tớ thật chặt à. Chắc là nhớ đồng keo 502 này nên mấy bé bánh bèo mới chết cậu đừ đừ chứ j?

Nhưng mà tớ cũng bị dính mất rồi!

Cậu đừng có mà thả thính tùm lum như vậy nữa, cẩn thận có ngày bị kiện là làm cho mấy em gái mang bầu vì bắn thính linh tinh đấy!=_=

Mà tớ chỉ muốn cậu thả thính với một mk tớ thôi, ước mơ ích kỉ thật!

Thì tớ đã bảo là vì thích cậu nên tớ mới ích kỉ mà-_-

- Đó là cảm ơn nhé...còn bây giờ là xin lỗi..

Trời ạ nói thì nói toẹt ra đi, lấp la lấp lửng hoài!

Thực sự ức chế!

- Cậu còn nhớ vụ tớ giận cậu vô căn cứ hồi lớp 7 chứ, thực ra là lần đó tớ có lỗi, làm rạn nứt tình bạn, bây giờ tớ muốn làm bạn như trước đc ko?

Động tác đi của tôi dừng lại, tôi xoay người lại để nhìn cậu ấy, để xem cậu ấy có đang nói đùa hay ko...

Là đôi mắt xám cho kiên định ấy...

Là bóng lưng vững chãi ấy...

Là mái tóc xanh rêu bay bồng bềnh trong gió...

Là mùi hương bạc hà làm mê hồn thần trí...

Là cậu ấy, và tôi ko nghe nhầm..

Xin lỗi vì làm rạn nứt tình bạn, muốn làm bạn lại từ đầu?

Từ khi nào mà thiếu gia cao cao tại thượng ấy lại muốn làm bạn vs một đứa chẳng ra nam cũng chẳng ra nữ như tôi?

Cậu thì thiếu j bạn?

Cậu thiếu j người theo đuổi?

Chỉ cần mở miệng thôi là cũng có tá kẻ nguyện ý làm theo...

Tôi lại ko đủ dũng khí để chết vì cậu...

Xin thứ lỗi cho, tình cảm tôi dành cho cậu ấy ko phải là cái thể loại sến sẩm như ngôn tình, chỉ vì người mình yêu mà nguyện ý hi sinh tính mạng...

Tôi chỉ là rung động nhất thời của cái tuổi dờ dờ ương ương mà thôi, đâu đến nỗi chết đi sống lại vì tình chứ?

Vậy cậu ấy cần tôi làm j?

Đại thiếu gia ngự ở trên cao cậu ko sợ mất mặt hay sao mà lại đi tìm một con nhỏ thường dân?

Rốt cục là cậu có ý j?

Xin đừng thả thính lung tung vậy nữa, tớ dễ chớp thính lắm...

Cậu có hảo ý hay chỉ là tìm một phong vị mới lạ?

Cậu chính là thứ khó hiểu nhất trên đời này đấy, cậu biết ko?

Tôi quay người lại, nhìn cậu ấy như vẫn chưa tin đó là sự thật...

Cậu ấy ở đằng sau nhìn tôi chăm chăm, mặt chỉ thiếu điều viết đầy các chữ: thật đấy, tớ ko sạo, là hảo tâm @\$%^&*...

Ồ kìa, đại thiếu gia của tôi hôm nay làm sao vậy?

Tự dưng lại cảm ơn tôi, coi lời chúc của tôi làm động lực...

Chứ ko phải là cậu mừng quá uống say, nhầm tôi vs Thiên Di đó chứ? -_-

Hi vọng ko phải vậy...

Bầu ko khí quý dị đến lạ, tôi và cậu ấy vẫn giữ nguyên tư thế nhìn nhau chăm chăm...

Nắng hoàng hôn đỏ rực, chiếu lên người cậu ấy, người cậu ấy cứ thế mà càng rực sáng...

Tóc rêu xanh bay bồng bềnh trong gió...

Mùi hương bạc hà hòa trộn với ko khí...

Tóc tôi cũng bay...

Bóng cậu ấy che mất nửa khuôn mặt tôi...

Hoàng hôn chiếu vào chúng tôi, như muốn hai con người ấy giữ lại bên mình thời khắc cuối cùng của mặt trời...

Như muốn chờ sự sống còn lại- những hạt nắng yếu ớt- để chúng tôi cứu sống

Hoàng hôn làm lòng người đau lắm, làm mọi thứ xung quang tôi như tam biến, buồn lấy lạ...

Lúc này cả thế giới như chỉ có tôi, cậu ấy và những tia sáng yếu ớt cuối cùng...

Hoàng hôn phủ bóng lên chúng tôi, phủ cả lên mặt đường...

Bóng chúng tôi phủ lên mặt đường, tạo thành một ko gian khác màu...

Trong màu vàng đỏ của nắng, có hai cái bóng đen của 2 con người đổ xuống, đan xem vào nhau, chồng chất lẫn nhau...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

- Tớ ko thể chấp nhận lời xin lỗi đó dc...

- Tại sao chứ?- nét mặt cậu ấy thoáng buồn...

- Phì há há á á...

Tôi kí đầu cậu ấy rồi bật cười như một con điên, cười đến nổi mà nước mắt chảy ra đầy mặt, mất hình tượng quá điiiiii. Nhưng quả thực, đại thiếu gia của tôi hôm nay ngốc quá rồi, để ăn cú lừa quá rồi.

- Cậu đúng là, tự dưng lại đi xin lỗi việc này, tớ ko thể chấp nhận vì có bao giờ để nó trong lòng đâu, phì- nói xong lại cười-_-

Mặt cậu ấy thộn thộn ngó ngó đến đáng yêu chết đi được, ời tôi chỉ muốn lao vào véo má rồi bóp ngực cậu ấy thôi=_=

Tưởng tưởng cái cảnh cậu ấy lấy tay che ngực rồi tím tím như thiếu nữ bị bắt nạt, yét hàu tôi lại lăn nhẹ một cái

aaaaaaaaaaaa

Tôi bị làm sao vậy nè, tự dưng lại thêm "thì"

Khánh An ơi là Khánh An, mày hư quá rồi đó-_-

- Vậy tớ và cậu vẫn là bạn à?- nhìn bộ dạng cậu ấy chỉ muốn bức chết thôi

- Ai bảo cậu thế, tớ và cậu đã là bạn từ mười mấy năm trước rồi

Tôi cười hi hi rồi đánh đốp phát vào lưng cậu ấy, đánh xong thì chạy tót, mặc cậu ấy ở đằng sau gào thét đuổi theo

Tôi nhớ năm đó, tôi cướp siêu nhân của cậu ấy, cậu ấy cũng đuổi theo tôi từ đầu xóm đến cuối xóm

Vì chạy nhanh quá mà cậu ấy ngã sượt đầy mk

Đã thế mà vẫn còn xin bố đừng đánh đít tôi

"Cháu ko sao hết á, bác đừng đánh Khánh An"

"Khánh An ko làm j cả, là lỗi ở cháu tự ngã"

"Bác đừng đánh cậu ấy, con gái dễ khóc, mà có sẹo sẽ xấu lắm đó"

"Bác đánh cháu đây này"

@#\$\$%^&*...

Thế là cuối cùng, cả 2 đứa mỗi đứa bị ăn mấy con lươn vào đít a

Cậu ấy thế mà chẳng khóc j cả, trái lại còn phải đi dỗ dành con nhỏ nước mắt nước mũi tèm lem mặt như tôi=_=

Nhật Dương a Nhật Dương

Sao cậu lại ngốc như vậy chứ?

Nhưng cái ngốc ngếch ấy chẳng biết lúc nào đã quen thuộc vs cuộc sống của tôi

Nhưng có lẽ tôi không biết trân trọng cái ngốc ngếch ấy...

Đề bg cho cậu rời xa

Cậu không còn là NHẬT DƯƠNG mà tôi quen nữa

Thế nhưng tôi thích cậu

Chẳng biết cảm xúc của tôi lúc này như nào nữa, tôi bây giờ có cơ hội đến gần cậu ấy thêm rồi.

Tôi chẳng biết nên nói thế nào cho hay, tôi và cậu ấy cuối cùng cũng trở về như ngày xưa

Được rồi, tôi ko phủ nhận chuyện này có gì đó hơi phức tạp

Nhưng như vậy ko phải tốt quá rồi sao?

Trong nắng chiều tà, có một cô bé cười ha ha chạy để cho một anh chàng đuổi theo...

Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, tôi thấy hoàng hôn của tôi ko cô đơn nữa...

Vì hoàng hôn của tôi đã có cậu...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hôm nay vs tôi là một ngày very đặc biệt. Tại sao á?

Cậu ấy đưa tôi đi học đó ooooooooo!!!!!!

Ok, tôi ỏn, chỉ là mùi từ người cậu ấy tỏa ra như cần ý, không quá nồng nặc, chỉ có chút...phê

Được rồi, phải công nhận là tôi đang treo tốt tận chín tầng mây

Con đường đến trường của tôi sao hôm nay ngắn quá, chắc ngắn là do có cậu...

Giữa chúng tôi vẫn là vài câu đùa cợt ngả ngón của những năm trước đây...

Tôi tự hỏi:"Liệu tôi và cậu ấy đã trở lại như ngày xưa?"

Và câu trả lời của tôi là không bao giờ!

Không bao giờ...

Không bao giờ vì tôi của bây giờ đã thích cậu!

Cậu ấy thả tôi ở một con đường gần trường đúng như tôi đề nghị...

Chẳng thế thì sao, tôi chưa muốn làm người nổi tiếng bởi ông bầu à cậu ấy đâu...

Tôi thì lấy đâu ra tư cách để đi cùng xe vs đại thiếu gi acao cao tại thượng cậu ấy?

Cậu ấy là ai và tôi là ai?

Như thiên nga vs bộ lông trắng muốt và một con vịt thường dân lấm bẩn...

Tôi và cậu là người của 2 thế giới khác biệt...

Mà lại chẳng có phép thuật nào để biến con vịt thành nàng lọ lem cả...

Vịt là vịt và thiên nga là thiên nga...

Hai thế giới là 2 thế giới...

Ko hề tồn tại thứ phép thuật diệu kỳ nào cả...

Thế nên 2 thế giới ko bao giờ sát nhập, tôi như một con vịt nhỏ ngày đêm ngấm nhìn chú thiên nga từ xa...

Phải, tôi chẳng có tư cách j để làm bạn vs cậu ấy, huống hồ còn làm người yêu...

Làm người yêu?

Tôi nghĩ quá xa rồi!

Tôi vừa mới khoác cặp vào trường thì Khôi Nguyên ko biết chui từ đâu ra bất ngờ khoác lấy vai tôi...

Giật cả mình, hú hồn chim én...

Lạy chúa trên cao, xin cậu hãy bỏ tay ra nào...

Mấy bánh bèo fám của cậu đang nhìn tôi bằng ánh mắt tóe ra lửa đấy...

Trời nắng hanh khô, cẩn thận củi lửa=_=

Tôi dùng sức gỡ tay cậu ta ra mà chẳng đc...

Cứ như có keo dính 502 ý

Mà cũng đúng, tính Khôi Nguyên đã là hợp chất 502 rồi...

Mãi chẳng gỡ đc, tôi đành để cậu ta khoác vai mình lên lớp. Nếu nói ở lớp thì chơi thân nhất vs tôi là Khôi Nguyên. Cậu ta lúc nào cx ở bên rồi tâm sự vs tôi, cậu ta là duy nhất chịu đc cái tính bán nam bán nữ rồi nhây của tôi

Tình bạn đẹp là thế, vậy mà tôi ko nghĩ là Khôi Nguyên lại hik mk...

Chỉ hi vọng đó là tình cảm nhất thời từ cậu ấy....

Tôi và Khôi Nguyên vừa đi vừa tán đũa loại truyện trên trời dưới đất, thỉnh thoảng là những tiếng cười vang do cậu ấy pha trò...

Tôi từng nói chưa nhĩ, bạn sẽ rất thik đc một cậu con trai vô tư như thế ở bên, cậu ấy có thể sẽ chia ùng bạn mọi thứ, biến nước mắt bạn thành nụ cười...

Riêng về con gái, chuyện này rất khó làm đc...

Vậy nên vc có một thằng bạn là con trai làm tôi rất lấy làm tự hào...

Nếu như ko thích cậu ấy, tôi giờ đã thích Khôi Nguyên rồi...

Khôi Nguyên, một lần nữa xin lỗi cậu

Vừa đi vừa nói chuyện như thế, bỗng crush tôi từ trong lớp bước ra và chứng kiến toàn bộ cảnh, sắc nét mọi góc nhìn...

Thôi xong...

Crush tôi, sao cậu ấy lại xuất hiện vào những lúc oái ăm như thế chứ?

Tôi lập tức bỏ tay Khôi Nguyên ra...

Lúc này thì bỏ mãi chẳng đc, bây giờ hất một cái là văng==

Thế mới thấy đc sức mạnh vi diệu của tôi khi gặp crush

Phải, là cậu ấy biến tôi thành mấy anh gao ồ

- Nè, cậu bỏ tay ra đi!

- Ồ, ngại hả baby, có j mà xí hỏ, má đỏ rồi kìa, a, chào hội trưởng nhá!

Cậu giết tôi luôn đi

Bg tôi mới phát hiện ra một chân ý là cậu ta hôm nay quên chưa uống thuốc...

Dân nghèo quanh năm ko một xu dính túi như tôi có nên tốt bụng bỏ ra từng đồng lẻ để mua thuốc từ thiện cho cậu ta ko?

Crush tôi cười nhạt, cậu ấy từ tốn gấp quyển sách đang cầm trên tay, gỡ cái kính dày cộp xuống rồi mới chậm rãi nói:

- Khánh An đã ko thích vậy rồi, cậu cũng nên bỏ tay ra là đc rồi đấy...

Cánh tay Khôi Nguyên khoác lên vai tôi ngày một chặt hơn...

- Có sao đây, bạn bè thân thiết thì phải khoác tay thân mật chứ, nhĩ?

Tôi muốn giết cậu, Khôi Nguyên, xin hãy cho tôi một chút sự sống

Crush tôi vẫn là nụ cười nhạt ấy, cười mà như ko cười, ôn nhu gỡ tay Khôi Nguyên ra khỏi vai tôi...

Trái tim tôi loạn xạ....

Gỡ xong cậu ấy lại cười tiếp, nụ cười mà tôi lại thấy như vạn phần châm chọc

- Thôi, ko làm phiền cậu nữa, Khánh An, sáng tớ lai đi thì trưa tớ sẽ lai cậu về, cứ yên tâm

Nói rồi lạnh lùng đi ngang qua tôi...

Trái tim tôi như bị bóp nghẹn...

Mu bàn tay vô thức siết chặt...

Là do tôi quá ảo tưởng...

Là do tôi quá si ngốc....

Người ta thì làm j có tình cảm vs tôi chứ...

Cuối cùng cũng chỉ là do tôi tự biên tự diễn...

Tự làm mình đau...

Cảm thấy có lỗi nặng nề vs Khôi Nguyên...

Thích cậu làm tôi rất ngớ ngẩn đúng ko?

Thích cậu làm tôi như một con rối loạn cảm xúc...

Lúc thì bay tận chín tầng mây, lúc thì lao xuống và đâm thẳng vào vùng bùn lầy

Nhưng biết làm sao giờ...

Vì tôi thích cậu quá mà...

Cậu vô tâm, cậu ko biết...

Có một trái tim đang rỉ máu vì cậu

Tôi thật mệt mỏi

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mệt mỏi

Hôm nay là 27/11

Tôi quả thực đã quá mệt mỏi....

Nhưng tôi chẳng thể nào dứt ra được...

Thích cậu như một cái vòng luẩn quẩn vậy...

Cứ bay tít tận mây rồi bị đập một phát rơi xuống bùn lầy...

Ai đó làm ơn hãy cho tôi một lý do để tiếp tục...

Thời gian không làm cho con người ta quên đi hết tất cả, thời gian dạy tôi cách làm quen với nó...

Tựa như một tấm thủy tinh, một khi đã vỡ thì vĩnh viễn chẳng thể lành, dù có ráp lại cũng có những mảnh vụn thật sắc....

Chờ đợi cậu làm một con nhóc tính tình tùy hứng như tôi trở nên kiên nhẫn hơn bao giờ hết...

Càng tổn thương càng trở nên lạnh lùng...

Thời gian là gió...

Những kí ức của tôi về cậu là một đóa bồ công anh...

Gió thổi bồ công anh bay về phía những chân trời...

Nhưng dù gió có mạnh đến đâu cũng chỉ thổi được những sợi tơ mềm mại...

Phản quan trọng nhất, gốc rễ của nó thì gió chẳng bao giờ thổi đổ...

Cũng giống như thời gian không thể mang những kí ức của tôi về cậu xóa nhòa, nhưng nó có thể chôn chặt vào một góc trái tim...

Nhưng cậu nào có biết rằng, chỉ cần một hành động quen thuộc nhỏ thôi cũng khiến những kí ức đó trở nên rõ rệt...

Hoa bồ công anh bay vào gió, nhạt nhòa do hòa tan với không khí, nhưng chỉ cần một ánh nắng bất thường cũng khiến nó trở nên sâu sắc...

Tôi đã từng thử quên cậu nhiều lần...

Cậu biết không, cứ những lúc mà tôi tưởng mình quên được cậu rồi thì chỉ cần một bóng lưng hay một hình dáng giống cậu cũng đủ để làm tôi giật mình, bồi hồi nhớ lại những kỉ niệm năm đó....

Rõ nét và chân thực...

Có lẽ để cậu bước vào tâm trí tôi là một việc làm sai lầm nhất từ trước đến giờ...

Để cậu bước vào rồi chẳng biết nên làm thế nào để xóa cậu ra...

Cậu tưởng trái tim tôi là căn cứ công cộng cho cậu tự nhiên chiếm đóng hả...

Thời gian không thể xóa nhòa đi tất cả, nó chỉ làm mờ nhạt đi mà thôi...

Thời gian dạy tôi cách chờ đợi một người trong vô vọng...

Thời gian biến tôi thành một con nhò bất cần, chưa từng rơi nước mắt...

Khi bị người yêu đá, các cô gái thường khóc lóc van xin?

Tôi lại không như vậy!

Quãng thời gian dành cho cậu đã làm trái tim tôi chai xạm...

Có tổn thương thế tổn thương mãi vẫn chỉ thế thôi...

Quen rồi...

Tôi nhớ những quãng thời gian ấy, cái quãng thời gian mù quáng thích cậu...

Muốn được vả vào mặt mình của năm đó...

Chẳng biết ngu ngốc thế nào mà lại biến cậu thành một mảnh ghét cuộc sống...

Cậu biết không...

Tớ đã nghĩ là mình hoàn toàn quên được cậu...

Thế mà tớ đã làm...

Cứ ra đường nhìn thấy một bóng lưng na ná, một dáng dấp tựa hồ,, một cái gọi trùng tên...

Tớ lại giật mình nhớ tới cậu ngay...

Chờ đợi cậu đã làm một đứa vô tư như tờ thành một bà già nội tâm...

Chờ đợi cậu là những đêm vu vơ nhớ về cậu rồi tự mỉm cười một cách ngớ ngẩn...

Chờ đợi cậu là đi trong sân trường mà cứ cố gắng tìm một bóng hình...

Trái tim tôi như mất nhịp khi ánh mắt chúng ta giao nhau...

Trái tim tôi như bóp nghẹn khi thấy cậu cười với một cô gái khác...

Trái tim tôi là từng hồi đập thình thịch khi cảm nhận được ánh mắt của cậu về phía mình...

Và rất nhiều lần tim tôi không ổn định...

Thích cậu làm tôi bị bệnh tim thật rồi...

Cậu liệu có trả nổi viện phí?

Khi nhìn về một phía chân trời xa xôi, tựa hồ tôi thấy cậu đang cười với mình...

Cái đó người ta gọi là ảo tưởng sức mạnh...

Cậu có biết trái tim tôi được cấu tạo bằng thủy tinh không?

Rất cứng, khó có thể làm nứt...

Nhưng một khi đã động lòng thì tuyệt đối một lòng...

Vậy mà cậu lại không trân trọng...

Nhấn tâm làm vỡ ly thủy tinh ấy...

Tôi thấy từng mảnh, từng mảnh sáng lấp lánh, vụn vặt trải tứ tung trên nền đất đen ngòm...

Thủy tinh sắc lăm cậu biết không?

Không gì là mãi mãi...

Sự tồn tại của cậu trong thế giới của tôi còn chưa đến một năm...

Cũng tốt, một năm qua tôi đã quá mệt mỏi...

Hãy trả lại những tháng ngày bình yên trước kia cho tôi...

Mọi thứ trôi qua đều để lại dấu vết...

Những kí ức cậu để cho tôi đều là những mảng đen u buồn...

Tôi chẳng muốn có chút nào...

Tựa như những vết rỉ sắt trên trái tim...

Một khi đã rỉ thì có mài thế nào cũng không thể sắc lại như ban đầu...

Nó cứ thế ăn sâu mãi mãi...

Ăn đến khi nào con dao ấy không dùng được nữa...

Tôi thề là mình chưa từng rơi một giọt nước mắt vì cậu...

Cậu chưa đáng để cho tôi khóc...

Cái kẻ chà đạp lên tình cảm của tôi không xứng đáng có được những giọt nước mắt...

Tôi không khóc vì ngay từ đầu đã đoán trước chuyện như vậy sẽ xảy ra...

Chỉ là không ngờ nó nhanh đến vậy, đột ngột đến vậy...

Tôi không khóc, tôi chỉ buồn và thất vọng..

Ngày hôm ấy tôi tự mỉm cười chế giễu mình..

Cậu nghe cho rõ đây...

Tôi không cần biết cậu đẹp trai và lăm gái theo đến mức độ nào...

Nhưng cậu nên nhớ những tình cảm mà các cô gái khác dành cho cậu chưa chắc đã mặn mà, son sắt như tôi...

Chưa chắc đã thật lòng bằng tôi..

Rồi một ngày, cậu sẽ phải hối hận vì không coi tình cảm của tôi vào mắt...

Rồi một ngày không xa, đi ra đường và nhìn thấy những bóng lưng na ná, tôi sẽ không còn nhớ đến cậu..

Tình cảm dành cho cậu đã bị niêm phong chặt chẽ rồi....

Cả trái tim tôi cũng vậy...

Nhưng tôi vẫn đang chờ người có bản lĩnh, giỏi giang hơn cậu mở nó ra một lần nữa...

Cảm ơn cậu!

Cảm ơn vì đã cho tôi một kí ức đẹp...

Cảm ơn vì đã dạy tôi cách kiên nhẫn chờ đợi...

Cảm ơn vì đã biến một con người bông bột như tôi thành kẻ cụ non thấu hiểu sự đời..

Cảm ơn vì đã cho tôi một chân lí! Đừng bao giờ đặt quá nhiều hi vọng và tình cảm vào một thứ, đôi khi sẽ nhận lại thất vọng gấp đôi!

Tôi lạnh lùng hơn là vì cậu đấy...

Gửi cậu..

Mối tình đầu của tôi..

Chap này ko liên quan gì đến chuyện chính nhé!

Tròn một năm, 365 ngày, 87600 giờ Di có mối tình đầu

Tròn 6 tháng, nửa năm, 183 ngày, 43920 giờ Di uncrush người đó==

Thực ra bộ chuyện này lấy ý tưởng từ mối tình đầu của Di

Chap này là chap của cuộc đời Di

Một số tình tiết sẽ trùng với sự thật ngoài đời của Di, vậy nên không được hay và chau chuốt như trong các chuyện khác

27/11/2018 một ngày đặc biệt...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Chuông tan học reo lên, tôi uể oải bước ra khỏi cửa lớp.

Với thái độ của crush ban nãy, tôi quả thực là chẳng hiểu gì cả. Khó chịu, mệt mỏi, lại thêm một chút hi vọng ngớ ngẩn đó là ghen tuông. Cảm xúc của tôi cứ lẩn lộn thế này thì có ngày u sầu mà chết mất.

Nếu như ông trời có thể cho tôi thêm một chút dũng khí nữa, tôi sẽ phóng như bay tới phòng phát thanh của trường, hét thật to vào cái loa để cho cả thế giới biết được là tôi thích cậu đến nhường nào!

Ôi mẹ ơi, làm ơn đi, tôi không có đủ dũng khí!

Tớ sẽ chết sớm vì thích cậu mất!

Thu rồi, lại một mùa thu buồn, lại một mùa thu cô đơn...

Nắng trải đầy sân mà chẳng đủ sưởi ấm...

Có phải vì khoảng trống của cậu để lại trong tôi quá lạnh?

Cậu biết không, kể từ năm ấy, nắng của tôi không bao giờ ấm nữa, nắng của tôi là một màu sắc buồn...

Cậu biết không, sau cơn mưa, màu nắng sẽ thật tuyệt vời...

Tôi hi vọng sau tất cả, cậu sẽ lần nữa làm nắng, sưởi ấm tâm hồn tôi...

Tôi uống một ngụm không khí to rồi thở hắt ra một hơi...

Nhìn con đường toàn nắng vắng bóng người trước mặt, thấy lòng mình thật nản...

Nhớ năm ấy, con đường vui tươi khi có tiếng cười của cậu...

An ủi lòng mình vào câu, tôi khoác cặp lên và hướng về nhà...

Cậu ấy đã nói là lại tôi về, thế mà bây giờ chỉ còn một mình tôi ngoài đường...

Trời trưa rồi...

Ai cũng có nơi để về...

Ai cũng đã ngồi bên mâm cơm...

Hôm nay bố mẹ tôi lại công tác xa...

Cứ nghĩ sẽ có người ăn chung...

Vậy mà đã chờ gần một tiếng đồng hồ...

Chờ cậu thì làm được gì chứ?

Tôi đã từng nói rồi, càng hi vọng chờ đợi cậu bao nhiêu thì càng nhận lại thất vọng bấy nhiêu...

Đáng lẽ ra tôi không nên chờ...

Nhưng chẳng sao cả, vì tôi chờ cậu đã mấy năm nay rồi!

Tôi đi ngang qua cái sân bóng của xóm...

Bắt chợt những kỉ niệm ngày hôm ấy lại ùa về làm tôi giật mình...

Là nơi lần đầu tiên tôi và cậu gặp nhau...

Cốc vào đầu rồi tự mỉm cười một cách ngớ ngẩn...

- KHÁNH AN!!!!

Tôi giật mình quay lại..

Là cậu ấy...

Tôi không bị bỏ rơi...

Người cậu ấy khẽ nhai mỡ hôi, tóc tai dính bết trên mặt lại càng làm tăng thêm điểm quyến rũ...

Trông cậu ấy rất chi playboy! Đại loại vậy...

- Cậu đi đâu thế, làm tớ tìm mãi?

- Xin lỗi, tớ chờ cậu ở ngã ba để tránh phiền phức, chờ một lúc cứ tưởng cậu về rồi..

- Chắc, sao lại xin lỗi, tại tớ quên mất, cứ tìm trong sân trường, thôi lên đây tớ lai, muộn rồi!

- Ừm..

Cậu ấy vỗ vỗ vào yên xe, tôi ngoan ngoãn trèo lên...

Xe lăn bánh...

Trong gió, tôi thấy mái tóc xanh rêu bông bênh, cái áo sơ mi trắng của cậu ấy bay bông bênh trong gió, phiêu lãng như một thiên sứ...

Phải từ lâu cậu ấy đã là một thiên sứ, thiên sứ của đời tôi...

Có lẽ cậu ấy đã rất mệt, vậy mà đeo thêm cả tôi nữa vẫn rất nhẹ nhàng..

Tựa như thế giới không có gì có thể làm cậu nao núng vậy...

Tôi nhìn chăm chăm vào tấm lưng vững chãi ấy, mặt không biết đỏ ửng từ lúc nào...

Cả thế giới như dừng lại, cô đọng vì cậu..

Tìm tôi cũng ngừng đập rồi...

- Sao cậu dễ dãi thế?- Crush bỗng mở lời làm tôi giật mình

- Dễ dãi cái gì?

- Thì cái cậu Khôi Nguyên gì đó ấy, tự tiện khoác vai cậu như thế, cậu ta có thể không nghĩ cho mình nhưng cũng phải nghĩ cho cậu chứ, thừa biết là fan của mình có mấy cô ghê gớm tới mức nào rồi mà

Tôi haha cười gượng:

- Tớ không sao đâu, bộ cậu quên tớ là Khánh An sao

- Cũng đúng..

Tôi nghe thấy một tiếng thờ dài, rất nhẹ, nhẹ như bấc, không biết là thờ nhẹ nhõm hay bắt lực nữa đây?

Tôi muốn hỏi crush tại sao lại quan tâm tới chuyện này như vậy nhưng tôi không có đủ dũng khí..

Tôi sợ câu trả lời tôi không muốn nghe sẽ đến...

Tôi sợ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra...

Tôi sợ cậu ấy chỉ quan tâm tôi như cách quan tâm một người bạn...

Tôi sợ phải nghe những thứ mà tôi cả đời cũng không muốn nghe...

Nếu hỏi, tôi không biết mình có đủ 1% thành công không nữa...

Canh bạc này quá sức nguy hiểm..

Tôi lại có quá ít dũng khí..

Dũng khí của tôi...Không đủ để đánh cược một canh lớn..

Canh bạc này quá lớn rồi, lớn nhất cuộc đời, lớn nhất thanh xuân của tôi..

Tôi đã từng thử mạo hiểm vài lần...

Và kết quả chẳng mấy tốt đẹp gì..

Tôi sợ lần này cũng vậy...

Tôi không làm được...

Chúng tôi lại rơi vào một khoảng không gian im lặng..

Im lặng cũng tốt vì tôi không biết phải đối mặt với cậu ấy ra làm sao...

Tôi muốn tận hưởng những khoảnh khắc này...

Đề rồi một ngày mai, khi tôi bàng hoàng tỉnh giấc sau một cơn ác mộng, tôi sẽ mỉm cười ngậy ngốc vì chẳng còn gì hối tiếc...

Tôi hít hà thật nhẹ hương bạc hà quyến rũ tỏa ra từ người cậu ấy, hít lấy hít để, hít như muốn mùi hương ấy là của mình, hít như muốn hòa tan vào mùi hương si ngốc ấy, hít như muốn lưu giữ nó lại thật lâu...

Mùi của cậu, dễ ngửi dễ tan lắm, tớ muốn giữ lại bên mình...

Cái xe đạp ì ạch chở 2 con lợn nhẹ bằng lạ thường...

Chắc nhẹ bằng là do sự quyến rũ của cậu...

Cả thế giới xung quanh tôi như biến mất...

Bây giờ cả thế giới của tôi là cậu...

- Hôm nay bố mẹ cậu không về đúng không?

Tôi gật mình

- Ủ, sao thế?

- Bố mẹ tớ hôm nay cũng vậy, hay là tớ dẫn cậu đi ăn để tạ lỗi nhé?

Tôi có nghe nhầm không? Cậu hỏi thừa à?

Không đồng ý thì tôi cắt tóc cạo đầu đi là vừa!

Sướng quá! Phê quá!

Tôi và crush đi ăn chung đó, có thể gọi là hẹn hò không ta?

Hẹn hò! Hẹn hò! Hẹn hò đó!

- Hay là đi ăn quán bà ba tụi mình hay ghé nhà?
- Quán năm xưa đó hả, hay đây!
- Tớ bao cậu trả tiền! Thế mới đi!- Tôi phỏng mồm tròn má
- Haha, lúc nào cậu trả vậy!

Tiếng cười lại rộ lên, như một chùm nắng sưởi ấm tôi

Trong phút chốc, tôi có cảm giác mình đã trở về những ngày tháng năm xưa...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Cậu ấy lại tôi tới quán bà Ba. Nhớ năm xưa chỗ này là nơi mà tôi và cậu ăn trưa nằm chờ, cứ cuối tháng là quý vị phụ huynh đến trả tiền, trả tiền xong lại bị tét mấy roi vào đít. Thời gian vùn vụt trôi đi, tôi và cậu không cùng nhau mỗi buổi chiều lại đến đây là giấc cò, náo loạn chỗ này nữa, chỉ còn tôi, và sau đó tôi cũng tới đây ít dần

Đã tròn 5 năm trôi tôi và cậu không cùng nhau tới đây, quán vẫn không thay đổi là bao, giống như những mảnh ghép kí ức đẹp đẽ của tôi và cậu sẽ sống mãi trong tâm trí

Có lẽ cái quán này là nơi lưu giữ một tình bạn đẹp

Vẫn là vài cái ghế nhựa đơn giản, vẫn đông nghịt người như ngày nào, vẫn là nụ cười rực nắng thân thiện của bà chủ quán, quá khứ như một dòng chảy vô tuyến vùn vụt tua lại trước mắt tôi, chân thực và rõ nét

Cô Ba còn nhận ra chúng tôi

- Ôi cặp chim thơ cô út nhỏ năm ấy, cứ tưởng chúng mày lớn rồi quên cô rồi cơ, sao, hẹn hò à, được bao lâu rồi?

Tôi đỏ mặt cười gượng, bên ngoài xua xua tay làm như thể cô cứ đùa, nhưng bên trong pháo hoa nổ bém bép= _ =

Tôi lấp lép nhìn sang phía cậu ấy, quan sát biểu cảm của cậu ấy...

Vẫn là nụ cười ôn nhu ấy, mông lung, khó đoán...

Tôi chẳng hiểu tí gì về con người cậu cả, trong khi cậu nắm thóp tôi rõ như lòng bàn tay

Tự cười một cách ngớ ngẩn

Tôi gọi 2 bát phở bò béo ngay

Aaaaaaaa

Vẫn là phở cô Ba là ngon nhất, nước sốt không quá béo cũng không quá ngọt, vừa ăn, sợi phở không mềm nhũn mà cảm tưởng dai dai, thịt bò vừa chín tới, ăn sần sật

Cậu ấy nhìn điệu bộ chết đói năm 45 của tôi rồi cười nhẹ, lấy bát của tôi, cho chanh cho ớt theo đúng khẩu vị rồi mới đẩy về phía tôi. Xử lí xong của tôi mới đến bát của cậu.

Tôi vô thức giật mình...

Ngày xưa đi ăn phở với tôi cậu cũng làm như vậy....

Đó là lí do mà cô Ba hay trêu chúng tôi là một đôi...

Đã lâu lắm rồi cậu không làm như vậy với tôi nữa...

Tự đứng lại gọi ký ức lên trong đầu tôi...

Tôi cầm đầu vào ăn...

Tôi chẳng biết mình phải nói gì với cậu ấy cả, lại có cảm giác cậu ấy đang nhìn mình chăm chăm vào mình nữa nên mới cầm đầu vào ăn, chỉ mong ăn làm tôi quên hết đi...

Một bát, 2 bát rồi ba bát...

Mấy người trong quán từ trần chảy ra vài dòng đen, lần đầu tiên tận mắt chứng kiến hóa thân của lợn...

Tôi vẫn ngây ngốc ăn mà chẳng biết gì, có lẽ là do cậu ở đây, tôi ăn mà như không ăn

- Khánh An!

- Khánh An!

Cậu ấy gọi làm tôi sợ tỉnh

- Sao thế?

- Cậu ổn chứ?

- Umk, có gì à?

- À không...chỉ là...cậu ăn hết 5 bát rồi...!

Đoàng!

Sét đánh ngang tai!

Mất mặt quá!

Tôi lập tức ho sặc sụa!

Cậu ấy cuống cuống vỗ lưng rồi đưa nước cho tôi...

Nhận thấy hành động hơi lố, tôi và cậu ấy không hẹn mà đồ mặt quay sang một hướng đối lập...

Cô Ba tủm tỉm cười gật gù...

Cậu ấy trả tiền rồi cùng chào cô Ba, chúng tôi ra về...

Vẫn là một sự im lặng đáng sợ, có lẽ vẫn là chưa hết ngượng về chuyện ban nãy...

- Lâu rồi không đi ăn chung...cậu ăn nhiều ra đấy...

Cậu là đang mỉa mai tớ đấy có phải ko?Tại ai chứ?

- Quá khen rồi!- tôi uể oải đáp lại

- Còn sớm, đi xem phim nhé!

Mắt tôi sáng quắc như sao, lập tức gật đầu

Chúng tôi kéo nhau đến trung tâm giải trí của thành phố...

Càng lúc càng thấy giống hẹn hò...

- Cậu muốn xem phim gì?

- Phim ma!?

Theo những gì tôi biết khi đọc và xem ngôn tình ướt át(tác giả xem đam), các cô gái thường đến công viên chơi vs người yêu và xem phim Hàn xèng để hâm nóng tình cảm, còn mấy cậu con trai thì kéo người yêu vào quầy kinh dị. Đến khi xem phim, các em sẽ hoảng sợ, hét ầm lên rồi nhảy chầm vào lòng

các ảnh, kế hoạch mĩ mãn

Và tôi cũng như vậy, muốn nhảy vào lòng cậu ấy?

Nấu Nấu nấu nấu

Tôi là fan kinh dị, càng kinh càng hứng thú==

Cậu cũng vậy. Từ nhỏ hai đứa đã kéo nhau ngồi một góc nhà lên các bậc phụ huynh bật phim ma xem. Tất nhiên lần nào bị phát hiện là lại bị ăn roi

Thế nhưng lại thích!

Bộ phim chúng tôi xem là phim kinh dị hạng A đang được yêu thích nhất hiện nay. Biết tôi tham ăn, cậu ấy chạy đến quầy lễ tân, mua ba bịch bỏng ngô cỡ lớn(tôi cân hết hai bịch) và 2 ly coca. Lúc trả tiền cậu ấy còn nháy mắt đáng yêu với chị nhân viên làm chi đỏ rục mặt.

Tôi...Thấy khó chịu...

Gần đến giờ chiếu phim, chúng tôi đã an tọa ở ghế ngồi. Trong này chủ yếu là mấy cặp tình nhân thử sức và vài người trông có vẻ kì quặc(fan kinh dị thường như vậy), chắc chỉ có mỗi chúng tôi là quen nhau nhưng không có quan hệ tình cảm

Phim chiếu...

Vì đây là rạp 3d nên sống động y như thật.

Con zombie khắp người toàn máu cùng hai hốc mắt đen kịt sâu hoắm cứ như lao thẳng về phía chúng tôi. Cô gái vừa bị zombie cắn, cả người toàn máu tươi, hai mắt trừng to không kịp nhắm bỗng nhiên soay vòng lòng đen rồi biến mất, bất ngờ lao thẳng về màn hình. Chiếc xe tông phải vật gì đó, kẹt lại, đang định mở cửa thì một con zombie bất ngờ xuất hiện trước màn hình...

Đã bảo kẻ nào yếu tim thì chết đứng. Lại còn bản nhạc rừng rợn cùng những dòng huyết nhục đỏ đen lẫn lộn chảy róc rách xuống màn hình, tiếng hét kinh sợ chói tai lúc cuối phim

Cứ như tận mắt chứng kiến vậy, chân thực đến khó tả

Cả căn phòng tràn ngập tiếng hét chói tai...

Đến cả mấy người dị hóm là fan kinh dị tôi cũng thấy hết mấy lần. Tại vì đây là bộ đáng sợ nhất năm mà

Mấy cô gái rúc đầu vào lòng người yêu, mặc dù tôi không biết là ai giả vờ và ai thực sự.

Vậy mà ở một góc nào đó, có hai con người thần nhiên ngồi nhai bỏng ngô, vừa chóp chép bình luận

"Phim nhạt nhẽo?"

"Ồ chẳng có gì đặc sắc cả!"

"Chắc, ban đầu tưởng hay lắm!"

@#\$/%^&*....

Mấy người trong phòng mấy lần quay xuống nhìn chúng tôi với con mắt sa mạc lờ mờ==

Ra về còn có nhân viên đến xác thực: quý khách cảm thấy như thế nào?

"tầm thường"

"quá quen thuộc"

"Không kinh dị cho lắm"

"Hi vọng sẽ kinh dị hơn nữa"

Người trong rạp:"..."

Chúng tôi cất bước ra đi cho lòng người ta luyện tiếu nhìn theo...

Cậu ấy đưa tôi về nhà...

- Tớ về nhé!

Vẫn là cái xoa đầu thân thuộc ấy, dưới bàn tay của cậu, mái tóc tôi rối xù, trông ngây ngốc hết sức...

Đúng vậy, đứng bên cạnh cậu, tôi chỉ là một con mèo nhỏ vô tri vô giác, tự ý để cho người ta đùa bỡn...

Đó là một cái vẫy tay chào tạm biệt, nụ cười rục rờ trong nắng...

Chỉ là một câu chào tạm biệt đơn giản nhưng tôi có cảm giác như nó chia cách cả hai thế giới...

Chỉ là một câu chào nhưng chẳng khác gì một lời chia ly...

Tôi nhìn vào bóng lưng vững chãi đang khuất dần, khuất dần ấy...

Nắng đổ vào cậu, có cảm giác cậu đang tỏa ra vầng hào quang lấp lánh...

Cái bóng lưng cao gầy đổ xuống mặt đường...

Tôi trần trối nhìn theo một cách vô định...

Cậu ấy đi rồi...

Lại một lần nữa chúng tôi lại dính lại rồi...

Cứ như một vòng luân hồi luẩn quẩn...

Tôi muốn chạy theo cậu ấy, nhảy lên lưng để cậu ấy cõng như ngày nào...

Thế nhưng điều đó có lẽ không bao giờ đến nữa...

Nắng vàng rực trải đầy khắp các nẻo đường...

Đó không còn là màu sắc tràn đầy sức sống nữa, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một màu...

Một màu, một màu cô độc với thế giới...

Cô độc như nỗi lòng của tôi...

Chúc các nàng thi tốt nha, nhớ mặc áo ấm đó

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Thanh xuân mỗi người trôi qua nhanh như bóng, chỉ để lại những nỗi tiếc thời học trò cùng những mảnh kí ức rời rạc...

Thanh xuân mỗi người trôi đi, còn lại những tháng năm thanh thản chưa từng bước vào sự đời...

Thanh xuân là cả một câu chuyện có đắng có ngọt...

Thanh xuân có cả những cảm xúc thầm kín tuổi học trò mới được khai mở...

Thanh xuân mỗi người đều có, thanh xuân mỗi người khác nhau...

Thanh xuân của tôi có cậu...

Cậu biết đấy, sẽ chẳng bao lâu nữa đâu, chúng ta sẽ chẳng còn là hằng xóm thân thiết, cùng nhau học cùng trường cấp 3 rồi cùng nhau lộc cộc đạp xe trở

về lúc xế chiều...

Vì thời gian chẳng đợi chờ ai cả,nó vô tình lắm..

Rồi một ngày ko xa, mỗi chúng ta sẽ có một màu nhà riêng,một con đường riêng và cả...một gia đình riêng..

Người ta nói nếu như có một tình yêu thanh xuân đẹp, hãy tỏ tình ngay vì sau này sẽ chẳng còn j hối tiếc cả...

Nhưng người ta liệu có biết rằng, để lm đc điều đó cần sự dũng cảm tới mức nào?

Đó đơn thuần là do người ta nói,người ta ko phải là người trong câu chuyện, lm sai người ta có thể hiểu hết đc nói ra sẽ khó khăn nhường nào?

Để nói đc chữ thích vs cậu chắc là cả bầu trời dũng cảm trong tôi..

Xin lỗi cậu, tôi ko có đủ phi thường mà hét lên vs cậu rằng tôi thik cậu nhiều lắm..

Tôi chỉ biết đơn phương ngắm nghía từ xa,cậu sẽ ko bao giờ biết....

Tốt nhất là đừng ai biết, chỉ mk tôi biết thôi,để sau này chỉ mk tôi biết cả chỉ mk tôi quên..

Ko hẳn là sẽ quên đi,chỉ là cất giấu vào nơi sâu nhất tâm hồn, cất vào rồi lúc con tim mềm yếu nhất sẽ lấy ra an ủi bản thân...

Ngày tôi sợ nhất là ngày chúng ta tốt nghiệp cấp 3...

Ngày tôi sợ nhất là ngày xa cậu..

Từ sau vụ mà tôi cứ cho là hẹn hò đó, tôi và cậu tập trung cho ôn thi, ko gặp nhau đc nhiều

Kỳ thi này vs tôi quả là cực hình,phải học máu mồm mới giữ đc vị trí top 10 vs cậu, chỉ 1 điểm nữa thôi là xuống top rồi

Tôi ko muốn mk bị cậu coi thường vì ko nằm trong top

Cậu lúc nào cx đứng nhất rồi

Kỳ thi này quá mệt mỏi...

Cũng may có cậu làm động lực...

Có lẽ đây là quãng thời gian yên bình nhất của tôi.

Vào lúc này thì nhà trường cho học sinh nghỉ học sau thi, 2 tuần xả láng

trong hai tuần ấy, crush dẫn tôi đi xem phim vài lần, đến nhà tôi chỉ bài cho vài lần rồi ăn luôn cơm

Nhiều lúc vô tình nhìn thấy nhau qua cửa sổ, hay chạm mặt ngoài đường, chúng tôi lại vẫy tay chào nhau.

Nói là vẫy tay chứ chỉ có tôi lo Choi nhảy cả tung lên, cậu ấy phong thái tiêu sái, đút tay vào túi quần rồi nhìn tôi cười nhẹ

Chỉ là vài giây thôi cũng đủ làm con tim tôi điều đứng, loạn nhịp ko thôi

Một cuộc sống hàng ngày ăn no ngủ kĩ, lại đc cười và nói chuyện vs crush của mình thì quả thực ko còn gì bằng nhưng vốn dĩ, thượng đế lại cho tôi một con đường gập ghềnh...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Kính koong!

Chuông cửa vang lên, tôi trong bộ đồ ngủ hình gấu trúc, ngáp một hơi dài chảy nước mắt, vò vò mái tóc chả khác gì cái lốt ổ lợn

Tưởng là anh shipper đáng yêu mang pizza đến, đập vào mắt tôi là bản mặt to đoành nhe nhòn của Khôi Nguyên

Đơ trong vài giây...Quạ đen bay qua đầu...

"Há há há há...ôi Khánh An đây á? Ôi mắc cười quá...há há..."

Ngượng chết đi được, ước gì có cái lỗ nào cho tôi chui xuống đi là vừa

Khôi Nguyên, cậu có thể cười nhưng đừng ôm cửa nhà tôi cười chứ, chỗ đó có dề lau chân khách đấy:))

Cho tôi xin chút thẻ diện được không, đưa nào ngủ đây mà chẳng thăm như vậy

Mặt tôi đỏ ửng lên, cúi gằm mặt, tóc đen dài che hết đi hai cái má đỏ như cà chua

Sau một hồi lẩn lộn ở thềm nhà tôi, rốt cục cậu ta cuối cùng cũng vịn vẹo đứng dậy, tự tiện bỏ giày rồi đi vào nhà,xoa xoa mái tóc rối bời của tôi, làm nó rối hơn, cười cười nói:

- Đứng đơ đó làm gì thế lớp trưởng chimte, ko mời tớ vào nhà à, đói chết được~

Ồ, chẳng phải cậu ta đã vào trong nhà rồi đó thôi

- Cậu đến đây làm gì?

- Đến để xem lớp ruộng có giống con gái trong phim không, trong phim nhà của bọn con gái xa bố mẹ đều quảng đồ lót tứ tung cả:))

Xin lỗi, nếu có quảng đồ lót, tôi cũng chỉ quảng trong buồng tắm thôi

Nhận thấy ánh nhìn sợ hãi tránh xa một Tokuda phiên bản trâu tre VN của tôi, hấn mới lại gãi đầu, cười bảo:

- Đùa thôi, đến để hỏi bài cậu, mau vào thay đồ đi, tớ mua đồ ăn rồi đây, ôi đói chết được

Nói rồi cậu ta giờ trước mặt tôi mấy cái bánh trắng nướng nhìn thèm nhỏ dãi

- đợi chút...-tôi vội phóng lê phòng làm vsen, để lại một tên chưa ngót tiếu ý trên môi

Làm xong thì tôi cũng thấy Khôi Nguyên đang ngồi uống cà phê trên bàn ăn nhà tôi, bánh trắng và bát dưa bầy ra cũng là của nhà tôi

Chẳng nói một lời, tôi kéo ghế ra,cầm lấy cái bánh rồi nhao ngòn ngoàm

-ây cu,ko ăn hả?

- Chì ăn đi,em no rồi-_-

Cái bánh trắng này, thực sự là ngon hơn bất cứ cái bánh nào tôi đã từng ăn, nói cho sao nhì,ngon lắm,rất đặc biệt

Cặp 1 phát thoáng cái đã hết loáng 2 chiếc

Nguyên thanh niên thấy hành động như thường luồng chết đói của tôi thì vỗ ngực tự hào

- Thấy sao tớ đã nài ni bà chủ quán để tự nướng bánh đây

"Cậu thấy sao,bánh tớ tự nướng đây"

Tự dưng trong đầu tôi vang lên những câu nói ong ong ko rõ chủ nhân, khó nghe lắm,đau đầu lắm

Cả người tôi đơ trong vài giây, đến khi Khôi Nguyên lay lay người tôi thật mạnh mới tỉnh lại

-Khánh An, Khánh An, cậu làm sao thế, trông mặt nhọt nhọt quá

-À ừm...không sao...

-Khoinh sao cái j, mặt tài nhọt kìa

Khôi Nguyên một tay đặt lên trán tôi, một tay tự sờ trán mình để kiểm tra độ nóng

- Quái lạ, có thấy sốt gì đâu?

Trông cậu ta lúc bày thật ngốc.

Tôi cười nhẹ, cầm cái bánh lên ăn tiếp

- Tớ không sao đâu...

Lúc Khôi Nguyên đến ngoài đồ ăn sáng ra cậu ấy còn mang rất nhiều snack đến nữa. Tôi giúp cậu ta học bảo xong thì cả hai ngồi xem lại mấy cuộn phim kinh dị mà tôi và crush ngày xưa cũng cùng nhau xem

Khác với cái kiểu chăm ch7s im lặng của cậu ấy, Khôi Nguyên cậu ta ko nói ko chịu đc, phá hỏng cả bộ phim kinh dị.

Lúc xác ma chết trôi xuất hiện thì cậu ta bảo

- Chị này da mặt trắng quá, nhưng xinh phết, xinh hơn cả Khánh An

-Thằng zombie này ngu vãi, đập phát vào cổ thì chết cứng luôn rồi, lại còn lao vào cắn ray xong chân

- Tờ rim của thằng ma chơi kua hơi nhỏ thì phải..

@#\$\$&*...

Cậu ta liệu có để cho tôi xem phim kinh dị ko đây, chẳng lẽ cậu ta đang xem phim hài à?

-Khánh An, cho tớ ở lại ăn trưa đi, cơm nhà xậu ngon thấy mọe

- Tớ biết nấu nhiều món lém, cho tớ ở lại

- Đi nà, bây giờ trời nắng lắm, tớ ko chịu đc nắng ~

@#\$\$%&*...

- Thôi thôi ông ơi, trời mùa thu ko nắng chết đc đâu-tôi đẩy cậu ta ra cổng- về đi cho tôi nhờ

- Cậu ko biết quý khách à?

- không

-phũ thế

- kệ tớ

Tôi quyết tâm đẩy cậu ta ra khỏi nhà bằng đc

- Khoan đã- Khôi Nguyên tự dưng hét toáng lên, tôi cx dừng động tác

Cậu ta tiến lại gần phía tôi, bất ngờ giật lấy cái kính cận dây cộm trên mặt...

Ôi tôi không nhìn thấy gì cả, tôi cận nặng

Quơ quơ tay đòi lại cái kính

-Chả kính cho tớ!

-Không đấy!- cậu ta giờ nó cao hơn

- Chả đây!- tôi hét lên

- Cho tớ ở lại thì trả

Tôi vốn dĩ đã là nắm lùn di động, cậu ta cột điện biết đi, lại thêm mất kính nữa nên tôi kiểng mãi mà ko lấy đc kính từ trên tay cậu ta

Trong ánh sán mờ mờ, tôi thấy một người cao ngang Khôi Nguyên bắt lấy cái tay cầm kính của cậu ta

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cả đêm hôm qua tôi trần trọc mãi không ngủ được. Mảnh vải ở đầu gối ướt sũng, cả đêm hôm qua tôi đã khóc rất nhiều.

Bỏ đi bỏ đi thôi, mình có là gì của người ta đâu, càng cố chấp thì càng thêm đau khổ thôi.

Nhìn lại cái con rồ trong gương, tôi đang hỏi nó trốn ra từ bệnh viện nào, có nên đưa trở lại không.

Đầu tóc bù xù, hai quả mặt xung mọng đỏ au vì khóc, tóc tai rũ rượi bết vào mặt, cộng thêm bộ đồ ngủ sộc sịch, chẳng khác gì đứa người rừng cả.

Tự vả vào mặt mình mấy cái, hít một hơi thật sâu, tôi lê thân tàn vào nhà tắm.

Lần đầu tiên trong đời tôi dùng phấn. Thậm chí thổi son mở ra như thế nào tôi còn ko biết, loay hoay một hồi trên mặt mới có thể tạm gọi là che được dấu tích vết khóc kia. Bảo sao cậu ấy ko thích tôi, có thằng đàn ông nào lại thích một con nhỏ ko biết làm đẹp, thậm chí mở hộp phấn còn loay hoay.

Tôi ko đeo kính vì sợ quệt mất lớp phấn, thay ào đó đeo kính áp tròng mẹ tặng.

Giờ mới biết giá trị của việc làm đẹp như thế nào.

Hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh lại, trong đầu tôi đã chuẩn bị biết bao nhiêu câu nói, định hình trạng thái cảm xúc khi gặp cậu, lúc thấy nhau cứ việc mà diễn ra thôi.

- Ô bạn lớp trưởng vệt già của chúng ta đây sao, sao vệt trời lại hóa thiên nga rồi

- Bây giờ tao mới biết sự thật đằng sau cái kính dày hơn mặt đường của mày

- Trông ngon phết, hện hò vs anh ko cung

-@#%^^&*...

Đám bạn nhìn tôi như thể sinh vật lạ vậy, quả thật rất ngượng, tôi chưa từng làm đẹp, họ lại buông câu trêu đùa như thế, da mặt mỏng quả thực ko chịu đc a.

Khôi Nguyên thấy vậy thì chạy lại giải vây cho tôi

- Bọn mày cut hết nhá, vệt tồ là của tao rồi, ko có cửa đâu

Cả đám bạn lại ồ lên một cái

"hào hào, mời cả lớp đê"

"Cung hỷ cung hỷ"

"tung hoa, tung hoa"

...

Rốt cục cậu ta giải vây hay tạo nghiệp vây trời?

- Thôi các cu cứ ở lại nhá, vợ chồng anh đi đây, ko vợ lại ngại

- Đôi câu lương chúng mày đc lắm!

Nói rồi cậu ta khoác tay lên vai tôi, kéo tôi chạy ra khỏi lớp, để lại đằng sau mấy tiếng kêu thích thù của đám loa phát thanh.

Cậu ta kéo tôi tới vườn trường, nói thật thì chỗ này luôn giúp tôi tỉnh táo lại

- Khánh An này...

- Tớ ko sao đâu!- Tôi cười thật tươi, cả đêm hôm qua ko biết tôi đã nặn đi nặn lại nụ cười này

- Tốt rồi!..- Khôi Nguyên đưa tay lên xoa đầu tôi

- Á à, bắt quả tang gian tình trong trường nha, hội trường, cậu phải xử thật nghiêm nha

Một giọng nói lém lỉnh pha chút ngọt ngào vang lên, tôi cá thằng đàn ông nào nghe thấy giọng này cũng muốn hạ gục chủ chân của nó trong tức khắc

Tôi và Khôi Nguyên nhất thời cùng quay lại một lúc...

Là Thiên Nhi hốt gọn!

Và cậu ấy...

Hai người họ đang làm gì ở đây, lại còn tư thế tay khoác tay thân mật này nữa chứ?

À, tôi hiểu rồi...

- Người lén lút gian tình mới là các cậu ý, thử hỏi học trưởng và hotgirl của trường tại sao lại lén la lén lút ở đây, mà chuyện tôi với bà xã đã khá nổi ở trường rồi, có gì mới lạ đâu nhĩ?

KHôi Nguyên tự nhiên kéo tôi vào lòng cậu ấy, lực tay mạnh thật, ko thoát ra đc

Tự dưng tôi và cậu ấy, đang đứng đối diện nhau, thế nhưng mỗi người lại đang tay trong tay một người khác, không phải đối phương.

Có cái j đó đón đầu len lỏi trong tim

Tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý cũng như kịch bản để diễn trước mặt cậu ấy, học tới thuộc lòng, thế mà bây giờ câu từ trôi đi đâu hết, tôi cứng họng, nhìn cậu ấy chân trời.

Mà cậu ấy cũng đang nhìn thẳng về phía tôi và Khôi Nguyên, nhìn vòng tay cậu ta ôm tôi, ánh mắt lộ lên bay phần lạnh lẽo ba phần chán ghét.

Nhìn ánh mắt ấy mà nước mắt lại muốn ứa ra rồi

- Các cậu có còn gì để nói nữa không, vợ chồng chúng tôi đang riêng tư?

Chưa bao giờ tôi thấy biết ơn Khôi Nguyên như lúc này, cậu ta đang giải vây cho tôi

- Thế thôi nhá, hai người cứ tự nhiên, yajj học trưởng bảo biết chỗ này đẹp nên dẫn tớ đi xem ấy mà, bọn mình đi ra cho hai cậu ấy không gian riêng tư đi

- ừ, xin lỗi vì làm phiền

Hai bóng người đồng loạt bước đi, tôi thờ thẩn nhìn theo bóng lưng của cậu ấy

Có nên mua sẵn thiệp cưới chúc mừng không? Người ta về với nhau rồi kìa, đẹp đôi thế kia

Tôi không muốn khóc nhưng nước mắt cứ ứa ra...

Hất tay Khôi Nguyên, tôi chạy một mạch ra cổng, chạy đi đâu cũng được, miễn là không ở trong tầm mắt của họ

Mọi người trên đường nhìn một nữ sinh mặc đồng phục chạy như điên, cố gắng tránh né để khỏi đâm vào

Trong vô thức, tôi ko biết mình đã chạy về đâu, đầu tôi chỉ còn mỗi dòng chữ chạy đi, càng xa càng tốt, âm thanh tạp nham của cuộc sống cứ ù ù bên tai...

Não tôi tràn ngập hình ảnh cậu, cái lúc cậu cười cậu nói rồi đến khi ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi

Cứ như dao cứa vào tim, cậu thà cứa trực tiếp còn đỡ đau hơn...

Khi không còn sức lực nữa, tôi mới dừng lại thở hổn hển, tôi dần dần trấn định lại cảm xúc, tựa mình vào một thân cây...

Khung cảnh này quá sức quen thuộc rồi, là cái cây dầu da mà ngày xưa tôi vẫn bắt cậu trèo lên hái cho mình...

Từng dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má, vai tôi run run lên từng hồi, khụy xuống, vô lực tựa vào thân cây...

Sao tôi chạy đi đâu cũng không thoát nổi cậu thế?

Quá đáng...

Tôi tựa lưng vào gốc cây, tay ôm mặt, vui mặt thật sâu rồi khóc...

Chưa bao giờ tôi khóc nhiều thế này, kể cả khi bị đánh...

- Khánh An!!!!

Khôi Nguyên trong bộ dạng đồng phục sộc sộc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại gọi tôi...

Tôi ngược khuôn mặt lem luốc toàn nước mắt lên nhìn cậu ta...

Khôi Nguyên chạy lại, ko nói j, trực tiếp dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mặt cho tôi...

Lau xong cậu ấy cũng ngồi xuống gốc cây...

Chúng tôi cứ thế trầm mặc trong một thời gian dài...

- Khánh An...cậu thích Nhật Dương hà...?

Tôi lấy tay quệt đi nước mắt

- Cậu ấy không thích tớ...

Bỗng dưng Khôi Nguyên ôm chặt lấy tôi, tôi có thể cảm nhận được từng ngón tay đang vuốt ve mái tóc rối bù của tôi, xoa xoa đầu trấn an

- Lần sau đừng mất không chế như vậy nhé, lỡ cậu lại xảy ra chuyện gì...

-...

- Lần sau đừng chạy nữa, nếu muốn chạy thì bảo tớ đi cùng...

-...

- Sao cậu phải đau khổ vì hắn, sao ko làm hắn đau khổ như đã làm với cậu?

-...

- Lúc này tớ thực đã rất sợ...

-...

- Tớ sợ Khánh An có chuyện gì...

-...

- Cậu ko làm sao cả, may quá...

-...

- Khánh AN, nên nhớ nếu cậu ta ko cần cậu, thì vẫn còn tớ, tớ luôn bên cậu, sẵn sàng làm tất cả vì cậu.

-...

- Đừng có si ngốc đau lòng nữa, vẫn còn tớ ở bên

-...

Tôi có thể nghe rõ nhịp tim sợ hãi của cậu ấy đang dần dần ổn định

Khôi Nguyên, tớ biết...

Nhưng...Tớ thích Nhật Dương...

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tớ Á? Tớ Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Xin lỗi mọi người, vì dạo gần đây kết quả học tập của ta đang giảm sút nên sẽ tạm drop bộ này và bộ Bạn Trai tôi la du côn= _=

Ta bây giờ đọc lại bộ này thì thấy chả khác gì cái bãi rác cả, rất là nhạt.

Nên ta quyết định drop tích muối cho tới hè, hè rảnh ta sẽ quay trở lại= _=

Ta sẽ trở lại với bút danh Tả Lặng Lang, tới lúc đó thì đừng cô nào bỏ rơi ta= _=

Bai các cô/ đưa khăn tay lên chấm nước mắt/ hẹn hè gặp lại

Bạn đang đọc truyện *Crush? Cậu Thích Tôi Á? Tôi Không Tin Đâu!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.